

- ⊕ **Exposicions:** El Tàpies més polític
- ⊕ **Cultura popular:** Fira modernista a Carcaixent
- ⊕ **Festivals:** Embassa't a Sabadell

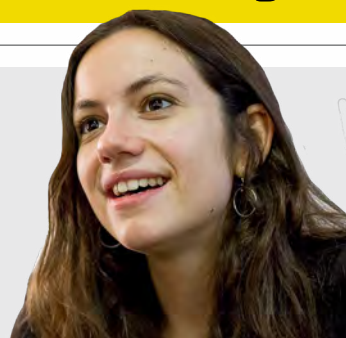
Carta de l'Adri:

«Avui, 8 de juny de 2018, ja fa 59 dies que la policia trucava a la porta i amenaçava de tirar-la a terra si no l'obria...»

El jove del CDR d'Esplugues, acusat de 'terrorisme', descriu com se sent i convida a anar a la manifestació de diumenge

ENTREVISTA LAURA TURULL FILLA DE JORDI TURULL

'A Pedro Sánchez li diria que fos valent'



EDITORIAL VICENT PARTAL La 'desaplaudida' Arrimadas

ANÀLISI DE L'ARAVOT Per què els socialistes pacten amb PP i Cs a Badalona?

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat



LA 'DESAPLAUDIDA' ARRIMADAS



En portuguès hi ha una expressió, *desaplaudida*, que no conec en cap més llengua. Es fa servir per manifestar decepció, retirada de confiança, rebuig, fins i tot, i desautorització cap a una persona de la qual s'esperava més. Pel que sembla, Inés Arrimadas comença a entrar en aquesta categoria.

La dirigent de Ciutadans tenia un missatge únic i una obsessió: ser presidenta de la Generalitat per a apartar l'independentisme del govern i posar fi al procés republicà. Per tal que ho aconseguís, s'hi van abocar una quantitat de diners i d'esforços com no s'havien vist mai enlloc. Durant la campanya del 21 de desembre, Ciutadans va gaudir de tots els beneficis que pogués imaginar i voler. Però no varen ser suficients. L'independentisme va resistir, i de quina manera. I va aconseguint eixir del túnel on el volien ficar. Però mig any després, Ciutadans, segurament enganyat per la seua potència parlamentària aconseguida en una situació de gran excepcionalitat, ni se n'adona ni s'hi sap adaptar. I comencen a fer-se evidents els primers símptomes del *desaplauso*.

El discurs de Ciutadans es va dissenyar per a negar la legitimitat i, fins i tot, la representativitat a l'independentisme. Provaven d'acorrallar el moviment republicà, des de la violència institucional i des de la violència al carrer, impeding la normalitat cívica. Per això l'obsessió amb els llaços, per això els gestos violents de Carrizosa al parlament, per això el llenguatge clarament abusiu a cada intervenció. I per això la negativa a entrevistar-se amb el president Torra mentre no retire la pancarta que hi ha al Palau de la Generalitat.

Arrimadas, però, sembla que no ha calculat bé ni els canvis que s'han esdevingut després de la moció de censura a Madrid ni l'ambient que hi ha als carrers de Catalunya, on els seus

escamots ja han arribat al límit de les coses que podien fer i no han aconseguit ni de bons ni dels allò que volien. D'aquesta manera, arran de l'afer de la pancarta, Arrimadas ha quedat més com una excèntrica que no pas com una política amb qui es puga confiar. Especialment, en vista que Torra no ha perdut els nervis però tampoc no ha transigit en res, deixant així ben clars els límits de les amenaces. La presència normalitzada dels altres dirigents polítics a palau, començant per la de Miquel Iceta avui, farà tota sola la feina de situar Arrimadas en l'àmbit de la no-política, fora del circuit on es discuteixen les propostes i s'elabora el dia a dia del país, on passen les coses que interessin. A fora, hi serà ella, tota sola amb els seus crits.

Aquests dies, els cercles pròxims a Ciutadans van molt espantats amb les conclusions d'una enquesta que els fa baixar de manera important en les expectatives de vot al Principat i que castiga especialment la manera de fer política d'Arrimadas. Jo crec que encara és massa d'hora per a poder treure conclusions gaire contundents, però el sentit de l'enquesta concorda amb la decepció visible al carrer, sobretot entre el seu electorat circumstancial del 21 de desembre. I aleshores, la pregunta és si algú serà capaç de fer rectificar un partit programat des de fora per a fer una sola feina, en la qual va fracassar. I, sobretot, si la progressiva desafecció i l'allunyament de la realitat no els tornarà encara més violents i excèntrics. Que és la qüestió, aquesta sí, que ens hauria de preocupar a tots. ■

74 PRESOS POLÍTICS (I MÉS)

MERCÈ IBARZ



Dues dones, a l'exposició de Santiago Sierra al CCCB. M.I.

No veiem les seves cares ni en sabrem el nom. Només si els reconeixem. L'artista madrileny posa així l'accent en la ignorància, la indiferència que la dissidència política provoca en l'opinió pública

Motiva més protestar i queixar-se per la prohibició i la censura que no pas experimentar les coses. No s'hi veuen cues, per entrar al CCCB, no. Aquí tenim l'exposició vetada per la fira madrilenya d'art aquest hivern, dedicada als 'Presos polítics en l'Espanya contemporània', el seu títol inequívoc. És primera hora d'una tarda d'aquesta setmana i plou, potser per això som poquets a l'expo. A la taquilla m'han dit que sí, que hi ve 'bastanta' gent. Potser sí. És de franc i només s'hi està uns dies. Teniu una setmana per a anar-la a veure, si és que no l'heu vist abans a Lleida o aquí, al centre del Raval. S'acaba el diumenge 17.

La sala evoca una catacumba. Els visitants ens saludem, faig un 'hola' quan hi entro i una parella s'acomia amb els ulls quan en surt.

Fins a 74 presos polítics, s'hi compten. Ara, ja en són més: el cambrer d'Altsasu que va enregistrar la baralla del bar del costat, no pas el seu, un vídeo que li ha costat la pena més grossa de la sentència, i hem de comptar també els altres joves que han ingressat a la presó aquesta setmana (a més dels que ja estan consignats en aquesta exposició i que fins ara han estat en presó preventiva per la mateixa causa). O els rapers: Valtònyc si tornava de l'exili, o Pablo Hasél o Elgio. Podrien formar part de l'obra de Santiago Sierra, artista que afronta a la directa les qüestions polítiques espanyoles més roents. Com aquesta.

No conec la majoria dels casos ni les cares que l'expo presenta. Com els altres visitants me'n vaig informant per les referències



De normal la gent no ens diem gran cosa a les expos, però en aquesta potser no cal dir res perquè si som aquí és que sabem de què va la cosa



L'artista madrileny posa l'accent en la ignorància, la indiferència que la dissidència política provoca en l'opinió pública espanyola. També en la catalana quan es tracta dels presos que no coneixem o hem oblidat

que acompanyen cada retrat. La parella que estava asseguda quan he entrat ja no hi és. Creuo mirades amb una noia i una dona, potser mare i filla. No diem res, només els ulls se saluden una mica. De normal la gent no ens diem gran cosa a les expos, però en aquesta potser no cal dir res perquè si som aquí és que sabem de què va la cosa. No sé si els altres dies hi entren, però avui no hi ha turistes. Per edat, els visitants hem situat en el temps les circumstàncies dels casos que han portat aquests homes i dones a la presó. La noia jove s'atura una estona llarga davant d'un dels panells, no s'hi acosta gaire, no es mou.

Al Museu de Lleida, els retrats estaven tots junts. Aquí, per les dimensions de la sala, s'han distribuït en tres parets. Els presos són representats per retrats en blanc i negre. N'hi ha 24. Cada retrat pot ser que representi una persona o un grup. Així, Jordi Sànchez evoca els presos 56 i 57, que són ell mateix i Jordi Cuixart. Com tots els altres, té la cara pixelada. La nota que informa del cas que els ha dut, a ell i el seu company, a Soto del Real, no en diu els noms. L'escrit diu (tradueixo): 'Membres actius en la convocatòria de les concentracions per la votació del referèndum d'independència de Catalunya del 2017. Un d'ells, president de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC), i l'altre, president d'Omnium Cultural. Acusats per suposat delictes de sedició pública amb risc de reiteració delictiva i destrucció de proves, són condemnats a presó incondicional i sense fiança. Ingressen a la presó de Soto del Real, Madrid.' Oriol Junqueras representa els presos polítics del 16 al 24.

No hi ha cap nom enlloc. No veiem les seves cares ni en sabrem el nom. Només si els reconeixem. L'artista madrileny posa així l'accent en la ignorància, en la indiferència que la dissidència política provoca en l'opinió pública espanyola. També en la catalana quan es tracta dels presos que no coneixem o hem oblidat. Una mena de menfotisme que, ara, gràcies als presos independentistes, potser no ho és tant. Som nosaltres, el públic, qui hem de reconèixer les persones aquí evocades. Tot això no és simbòlic, aquestes persones estan privades de llibertat, uns quants en presó preventiva, altres després de ser jutjats sense gaires proves, o per haver treballat a un diari (Egin), o hi han estat per una funció de titelles, o encara hi són per ...

En aquest vídeo podeu veure cada cas i informar-vos-en.

Val la pena veure l'expo i val la pena veure el vídeo. Al CCCB, 'Presos polítics en l'Espanya contemporània' s'ha emmarcat en les jornades dedicades a la llibertat d'expressió que recorren George Orwell. Que va escriure una frase i una idea que de vegades es diu que fa referència al periodisme: 'Si la llibertat significa alguna cosa, és el dret de dir a la gent allò que no vol sentir.' Com que el periodisme no ho compleix gaire, artistes com Santiago Sierra fan obres com aquestes.

Són uns quants els presos polítics a l'Espanya contemporània, sí, uns quants. 📺

'ESTIC CONVENÇUT DE LA IMPORTÀNCIA DE LA CULTURA PER A CONSTRUIR REPÚBLICA'

CARTA DE RAÜL ROMEVA A JAUME CABRÉ

Raül Romeva, que és a la presó d'Estremera des del 23 de març, respon la carta que li va enviar Jaume Cabré a través d'aquesta secció · 'Cartes per la llibertat' és un espai de VilaWeb per a expressar la solidaritat amb els presos polítics i exiliats i, ahora, per a fer saber qui són

Benvolgut Jaume Cabré:

Novament, t'he de donar les gràcies per les teves paraules de suport i pels ànims que ens fas arribar de manera col·lectiva amb la teva 'Carta per la llibertat'.

La veritat és que ens sentim molt honorats, i ahora afortunats, de rebre tantes mostres d'afecte i solidaritat, i tot plegat ens fa creure que, més d'hora que tard, el sentit comú prevaldrà.

La nostra determinació republicana, sempre pacífica i democràtica, és el reflex del fracàs d'un estat que no ha sabut escoltar, gestionar ni canalitzar la seva diversitat. Però també és l'expressió de diverses generacions que, indiferentment dels orígens de cadascú, tenen clar que volen construir un projecte just, ètic, solidari i inclusiu.

Així mateix, és fonamental que la cultura sigui un dels pilars d'aquest projecte. I en aquest sentit, faig meves les reflexions de Joan Manuel Tresserras, quan diu que nosaltres no hem de partir de la voluntat de dominació sinó de l'oposició frontal a totes les formes de dominació, i no hem de partir de l'economia i la política per a pensar el nostre model social i de poder, sinó que, contràriament, hem de partir de la cultura per, arribat el cas, servir-nos instrumentalment de l'economia i de la política per a poder assolir els nostres objectius.

És per això que estic tan convençut de la importància de la cultura, en tots els seus vessants, per a construir vincles, societat i república.

Gràcies, Jaume, pel teu compromís personal en favor d'un projecte il·lusionant i integrador.

Continuarem treballant, cadascú des del nostre espai, per aquest futur compartit. I és que, més d'hora que tard, el bé triomfarà. N'estic convençut.

Una abraçada gran! 



COMENÇA LA SEGONA OPERACIÓ DIÀLEG

PERE MARTÍ



El president del govern espanyol Pedro Sánchez. ACN

Sánchez truca a Torra per obrir un diàleg del qual queda exclòs el dret d'autodeterminació, segons el govern espanyol * Compromís condiciona el suport a Sánchez a l'agenda valenciana *** María Salom plega després de 27 anys de càrrecs públics al PP balear**

TEMA DEL DIA

Far. La nova portaveu del govern espanyol, Isabel Celáa, ha fet involuntàriament una mala passada a la ministra de Política Territorial, Meritxell Batet, quan ha assegurat que Josep Borrell seria el 'far' que guiaria la política de l'executiu de Pedro Sánchez en relació amb Catalunya. Oficialment, és la catalana i federalista Batet qui ha de fer aquesta funció, però el jacobí Borrell també hi posarà cullerada. No és cap sorpresa, però que ho digui la portaveu confirma les sospites sobre el paper de Borrell i posa incertesa en l'operació diàleg que ha començat avui la Moncloa. És la segona. La primera va ser el gener del 2017, orquestrada per Soraya Sáenz de Santamaría, que va acabar en un rotund fracàs.

De la segona, aquesta tarda ja s'ha fet el ritual de parlar per telèfon i emplaçar-se

a una reunió 'ben aviat', tot i que oficialment no hi ha data. La trucada l'ha feta Sánchez a Torra, tot un gest. Després del consell de ministres, no sabem de què es parlarà però sí de què no es parlarà: del dret d'autodeterminació. El govern espanyol el deixa fora de les converses. És una manera molt estranya de començar un diàleg, exclou els temes que interessin el teu interlocutor i no explicar de què vols parlar. En canvi, sí que sabem com Sánchez rebrà Torra a la Moncloa: amb la constitució a la mà. No consta entre les lectures preferides del president, amant del periodisme català dels anys trenta, però s'haurà d'acostumar. A Espanya li tenen molta devoció, com si fos un llibre sagrat. I també sabem que Sánchez trucarà a tots els presidents autonòmics, perquè no es posin gelosos. De fet, ja ha trucat al president gallec Alberto Núñez Feijó.



Després del consell de ministres, no sabem de què es parlarà però sí de què no es parlarà: del dret d'autodeterminació. El govern espanyol el deixa fora



Normalment no es dialoga sobre les qüestions en què s'està d'acord, sinó sobre les que es discrepa

És aquesta dèria d'harmonitzar-ho tot. Però la reunió amb Torra serà diferent de la que Sánchez tingui amb el president de Galícia, entre altres coses perquè a Galícia no hi ha dos milions de persones que vulguin anar-se'n d'Espanya.

També hi ha hagut diàleg al Palau de la Generalitat, tot i que menys del previst. El president Torra havia citat a primera hora la cap de l'oposició, però Inés Arrimadas l'ha plantat perquè no volia passar per sota la pancarta que hi ha al balcó i que demana la llibertat dels presos polítics. La dirigent de Ciutadans va demanar que la traguessin, i la Generalitat li ha comunicat que només es retirarà el dia que no quedi cap pres polític. Rebutjant la reunió, no únicament menysprea els presos polítics i el president de la Generalitat, sinó que

desvirtua el seu paper com a cap de l'oposició i demostra el nerviosisme que hi ha a Ciutadans per haver quedat desplaçats del nou escenari polític.

Torra també havia citat Miquel Iceta, que al migdia no ha tingut cap problema per a entrar per la porta principal del palau, passant per sota la pancarta. La reunió ha estat cordial, segons que diuen fonts coneixedores del contingut, però amb poques concrecions. No s'han reunit al despatx del president, sinó al saló Torres García, més espaiós i relaxant. Estan d'acord a recuperar les lleis de contingut social que el govern del PP va portar al Tribunal Constitucional espanyol, com la de pobresa energètica, però res més. Torra li ha demanat que el diàleg amb Sánchez sigui sense límits ni condicions, però aquí Iceta ha optat perquè en parlin directament entre presidents, sense la intermediació del PSC. Segur que Iceta seguirà el tema, però és una manera de treure pressió.

La conclusió és que hi ha una clara voluntat de diàleg per part de totes dues parts, però primer caldrà delimitar què vol dir diàleg, com es fa i de què es parla. La Generalitat vol diàleg bilateral, sense condicions i sense límits. I la Moncloa, el vol dins el marc de la constitució. Encara no hi ha data per a la primera reunió, perquè sembla que Batet farà una primera incursió per a explorar fins on pot arribar la reunió entre tots dos presidents. Hi ha molta prudència a Madrid i molt escepticisme a Barcelona. Normalment no es dialoga sobre les qüestions en què s'està d'acord, sinó sobre les que es discrepa.

MÉS QÜESTIONS

Compromís condiona el suport a Sánchez a l'agenda valenciana. Els quatre diputats que té Compromís al congrés espanyol van votar favorablement la moció de censura contra Mariano Rajoy, però també posaran condicions a Sánchez per a mantenir-li el suport. El portaveu de la formació al congrés, Joan Baldoví, ha advertit que mantindria el to reivin-

dicatiu i que el suport estaria condicionat al fet que el nou govern espanyol assumís l'agenda valenciana. Entre les qüestions clau hi ha l'aprovació d'un nou sistema de finançament que sigui just per al País Valencià, les inversions territorialitzades dels comptes del 2019 i un increment de la dotació per al transport públic de l'àrea metropolitana de València, que l'anterior ministre d'Hisenda, Cristóbal Montoro, es va negar a concedir.

La fiscalia vol processar Camps per malversació i prevaricació per la F1. La fiscalia anticorrupció ha presentat un escrit demanant que es processi l'ex-president valencià Francisco Camps per malversació i prevaricació per l'organització del gran premi de Fórmula 1 a València. El ministeri públic espanyol, en canvi, demana l'arxiu de la resta d'investigats en la causa: Belén Reyero Aldama, Dolores Johnson Sastre, Jorge Martínez Salvadores i Nicolás Figueres Gourge. Segons l'escrit, considera que amb les diligències practicades fins ara ha quedat 'indiciàriament acreditat' que Camps va arribar a un 'acord verbal' amb el màxim responsable del campionat, Bernard Ecclestone, l'any 2006. I que ho va fer al marge de qualsevol procediment administratiu i sense tenir competència com a òrgan de contractació. Camps va declarar per aquesta causa el febrer i va defensar que tenia la 'consciència tranquil·la' i que aquests esdeveniments esportius havien comportat 'riquesa' i havien estat 'extraordinaris'.

María Salom plega després de 27 anys de càrrecs públics al PP balear. Professional de la política i rècord de permanència. María Salom deixarà de ser la delegada del govern espanyol a les Illes. Després de vint-i-set anys, la política popular d'Inca es queda sense cap càrrec ni sou públic, encadenats des de l'any 1991, mesos després de sortir de la universitat i ser triada diputada. María Salom, encara delegada, ja ha reunit els seus col·laboradors més directes en l'administració perifèrica de l'estat i de les forces i cossos de seguretat per acomiadar-se i agrair-



Òscar Escuder, president de Plataforma per la Llengua, explica els resultats de l'informe sobre l'estat del català. ACN

los la feina feta. Sap que en qüestió de dies tindrà una substituta socialista al despatx del carrer Constitució de Palma. Salom se'n va a l'atur polític, tret que la tornin a recol·locar.

Acció Cultural visita Jordi Cuixart a la presó de Soto del Real. La junta directiva d'ACPV ha volgut fer arribar al president d'Òmnium la seva solidaritat i alhora conèixer de primera mà la situació i la seva opinió sobre la realitat política. La intenció era fer una visita oficial de tota la junta a la presó de Soto del Real, però les dificultats posades per la direcció d'institucions penitenciàries per a les visites de no familiars ha impedit que el president i altres càrrecs de la junta poguessin participar en aquestes visites. Només hi ha pogut entrar l'advocada i membre de la junta Anna Oliver, aprofitant que els advocats en exercici tenen més facilitats per a visitar els presos. En un comunicat, Acció Cultural valora que 'el canvi de govern espanyol arran de la moció de censura contra el president Rajoy obre la possibilitat de començar un camí en el sentit de posar

fi a la judicialització de la política i la regressió autoritària'. En aquesta línia de distensió, demanen l'alliberament del president d'Òmnium i la resta de càrrecs electes i dirigents socials en presó preventiva.

Els negociadors de la UE visitaran Andorra a final de juny. El cap de govern d'Andorra, Antoni Martí, va aprofitar ahir la celebració dels vint-i-cinc anys de relacions diplomàtiques entre Andorra i França per reunir-se a París amb la ministra francesa d'Afers Europeus, Nathalie Loiseau, i parlar de les negociacions de l'acord d'associació amb la Unió Europea. El cap de govern va sortir optimista de la reunió i va anunciar que els caps de la comissió negociadora de la Unió Europea visitaran Andorra el 28 i 29 de juny. 'Amb l'ajuda de tots, i l'ajuda de França, vull pensar que tindrem bones notícies; deixeu-me que sigui suficientment prudent', va dir Martí després de la reunió, qui va remarcar que 'normalment no es desplacen per portar males notícies'. Després d'aquesta reunió bilateral, la política va deixar pas al

motiu principal de la visita a París: l'acte institucional de commemoració dels vint-i-cinc anys de relacions diplomàtiques entre Andorra i França, al qual no va poder assistir el copríncep Emmanuel Macron, perquè ja era de camí a la reunió del G-7 a Toronto. Durant aquests vint-i-cinc anys, s'han signat una vintena d'acords bilaterals. Martí i Loiseau han destacat especialment el conveni per a evitar la doble imposició rubricada el 2015. També l'acord per a la millora de la carretera RN-20 fins a la frontera. I el de cooperació transfronterera per a lluitar contra el contraban.

LA XIFRA
300.000 parlants habituals són els que ha perdut el català a Catalunya entre el 2003 i el 2013, segons dades de la Plataforma per la Llengua.

TAL DIA COM AVUI
El 8 de juny de 1810 a les deu del matí, els defensors del castell de Mequinsena es rendien davant els exèrcits de Napoleó durant la Guerra del Francès després de dies de cruenta batalla. 

LAURA TURULL

‘A Pedro Sánchez li diria que fos valent’

Parlem amb la filla del conseller Jordi Turull, tancat a la presó d'Estremera des del 23 de març



ARNAU LLEONART

He quedat amb la Laura Turull (vint anys, filla del conseller de Presidència Jordi Turull, empresonat a mig debat d'investidura per haver fet un referèndum) al campus Ciutadella de la Universitat Pompeu Fabra. Quan sóc de camí m'envia un missatge: 'Ja sóc per aquí, quan arribeu avisa'm i anem a algun lloc on no hi hagi gaire gent, que passo molta vergonya...' Cara a cara me'n dóna més detalls. 'Parlar no m'importa, però si m'han de fer fotografies...' Cap problema, anem a una cafeteria fora del campus i seiem a una taula del pis de baix, on hi ha poca gent.

Aviat comença a parlar i ho fa amb vehemència. La presència als mitjans no l'entusiasma, però diu que els familiars dels presos polítics s'han compromès a fer tant com calgui per alliberar-los, i això inclou que la gent no els oblidí. Després de l'entrevista té un seminari, no podrà ser una conversa sense fi, però hores després encara faig voltes a les coses que m'ha explicat.

—Què estúdieu?

—Estudio dret, faig tercer. Acabo l'any que ve i llavors hauré de fer el màster en advocacia.

—I quan llegiu les interlocutòries del jutge Pablo Llarena, que s'oposa a la llibertat provisional i que parla com a afectat per la independència en primera persona, què penseu?

—No les he llegides amb profunditat. Ho hauria de fer, perquè les tinc a casa i el meu pare vol que ho faci. Però si llegeixes quatre titulars dels diaris o les mires per sobre, ja pots imaginar de què van. Quan t'ho mires, preocupa, no perquè parlin del meu pare, sinó des d'un punt de vista del dret, preocupa el precedent que deixa aquest senyor. Fa unes valoracions polítiques que no hauria de fer, és molt preocupant.

—Ha canviat la vostra perspectiva del sistema judicial?

—No, no m'ha canviat gens. Jo confio en la separació de poders i en la justícia.



Si la separació de poders no fos real, les coses a Bèlgica, Alemanya o al Regne Unit no anirien així



Les visites a la presó són visites molt falses perquè tothom fa veure que està bé

És que si no fos real, les coses a Bèlgica, Alemanya o al Regne Unit no anirien així. Vull esperar que sigui un cas puntual del Tribunal Suprem i d'un jutge concret. Perquè de jutges bons, n'hi ha. De fiscals bons, n'hi ha. En aquest país hi ha separació de poders. Però en aquest cas concret, no. La meua visió no canvia, simplement m'indigno perquè veig que tenim un senyor que fa una cosa determinada que no hauria de fer. I no podem permetre que ho faci. Un jutge té molt de poder, i més un jutge de la sala penal del Suprem. A mi em preocupa que hi hagi persones que puguin arribar a fer això i ningú no les controli, però en conjunt el sistema no. Sé que hi ha bons professionals.

—Per tant, creieu que si s'apartés el jutge Llarena, les coses serien diferents?

—És clar, depèn del jutge... Però és que hauria de ser diferent! Ara, si em demaneu sobre el Suprem, la veritat és que ara mateix no hi crec gaire. Amb els jutges que hi ha, no hi confio gaire, perquè ja hem vist què fan.

—Abans em dèieu que us fan vergonya les entrevistes i que us facin fotografies. Heu hagut de prendre un perfil diferent arran de l'empresonament del vostre pare.

—I tant. M'agrada molt parlar i debatre, però això d'anar a la televisió o fer una entrevista impacta, perquè tampoc no saps què volen saber de tu. És una cosa que hem hagut d'anar fent perquè ens hi hem trobat i totes les famílies considerem que és important. És una història que s'ha d'explicar i donar-hi rellevància. Si no ho fem nosaltres, qui ho farà?

—Abans del novembre, quan el govern va entrar a la presó o es va exiliar, us interessava la política?

—Com tot el país, tots estàvem interessats en el referèndum i tot allò que vindria. Jo sempre hi havia estat interessada, però com qualsevol ciutadana que vol saber com funciona el món. Et vas assabentant de les coses que passen, perquè vols estar al dia, però no era

gaire activista. Era una cosa a la qual es dedicava el meu pare, jo anava bastant a la meua.

—Quan, a l'estiu, fan conseller el vostre pare, com canvia la cosa? Parla amb la família per avisar que les coses seran diferents?

—Quan el fan conseller, ja veus que hi ha alguns que decideixen deixar el govern perquè no veuen clar el futur. I s'hi posa ell. En aquell moment era inimaginable que el meu pare anés a la presó. Sí que en fèiem broma, ell em deia 'acabarem a la presó'. I jo el feia callar perquè tampoc no m'ho creia. Però l'ambient de la presa de possessió ja no va ser alegre. La gent ens mirava com dient-nos 'quina us caurà a sobre...'

—I com el veieu?

—Bé, les visites a la presó són visites molt falses perquè tothom fa veure que està bé. Jo també li dic que estic perfecte, no li diré que ploro a les nits o que de vegades estic malament. I ell també. Allà ens expliquem històries, riem i procurem tenir una conversa normal. Després me'n vaig i no sé com està ell, ni ell sap com estic jo. Però ell és una persona molt forta i sap que no ha fet res. Em demostra molta fortalesa quan és allà, diu 'som aquí, però en sortirem'.

—Què en penseu, de les imatges de l'interior d'Estremera?

—Primer, considero que no s'ha d'atacar el mitjà de comunicació. Trobo bé que ho hagin publicat, però a mi em preocupa com s'ha enregistrat això. Per entrar a presó l'escorcollen, passes per un detector de metalls, estan prohibits els mòbils... No sé com ho han pogut registrar, ni per què un funcionari fa això, si està prohibit. No ho entenc. Es veu la cel·la, el pati... Quan les vaig veure, em va impactar molt, perquè el meu pare m'ha parlat de la cel·la i el pati, però jo mai no ho havia vist. Però trobo bé que surti publicat. Ells són allà, que la gent ho vegi i ho sàpiga. Són en aquell espai tan petit setze hores cada dia.



Quan s'acaba el vis-a-vis tens la sensació que l'abandones. I en el fons, no és així, te l'han pres



ALBERT SALAMÉ

—El vostre pare no apareix a les imatges, però sí Joaquim Forn. Heu pogut parlar amb la seva filla?

—Sí, parlem molt. És això, impacta perquè veus la famosa cel·la. No surt el meu pare, però els espais comuns deuen ser calcats als del mòdul on és ell. Ho vaig comentar amb ella, 'és la famosa cel·la'. Una cosa és imaginar-te-la, una altra veure'ls allà. Hi apareix en Forn, però podria ser el meu pare. Ens va impactar.

—Com us sentiu quan torneu a casa després dels vis-a-vis?

—És la pitjor cosa. Primer, perquè el viatge es fa molt llarg i acabes molt cansada. És molt cruel, quan te n'has de separar perquè piquen a la porta i diuen 'se ha acabado'. T'obren la porta, tu et quedes allà, veus com tots els presos diuen adéu i se'n van per una altra porta. Aquella porta fa un soroll de ferro i ja els veus darrere d'un vidre, d'una reixa. Penses 'jo ara me'n vaig, agafaré un TGV i aniré a casa'. Tens la sensació que l'abandones. I en el fons, no és així, te l'han pres. La tornada és molt dura, però com que anem amb totes les famílies, i

a la d'en Junqueras i en Rull hi ha nens petits, tampoc no pots mostrar que estàs tan malament.

—Quanta estona dura la trobada?

—Dues hores.

—I en aquestes trobades, de mes a mes, de què parreu?

—Ens posem al dia i el meu pare ens explica moltes batalletes de la presó. Al·lucinem bastant perquè és un món molt diferent. A la meua família hem decidit de prendre'ns aquelles dues hores amb molt d'humor. Penseu que també són visites en què s'ha de preparar molta logística. 'Has de parlar amb l'advocat perquè faci no sé què', 'parla amb tal persona per no sé quina altra cosa'... Fem de missatgeres de coses que el meu pare hauria de fer fora.

—Què us explica dels altres presos?

—Ell és en un mòdul de respecte, és gent que ha fet una mena de pacte amb el jutge i la presó assegurant que es portaran bé. No hi ha baralles; si es barallen, van fora. I els presos, doncs són homes

que han matat la dona, que han violat, pederastes, narcotraficants... És gent que ha comès delictes, per això és a la presó. Amb en Josep Rull va arribar un punt en què van decidir que no preguntarien què havien fet. Es porten molt bé amb ells, els han ajudat molt, es van integrar molt bé... Amb cap pres no tenen cap problema, al contrari.

—Xavier García-Albiol va dir que demanar l'acostament dels presos a Catalunya era una qüestió de comoditat, però no pas humanitària, perquè només es trigava una hora a anar a Madrid...

—Em preocuparia més un comentari d'una persona que fos mínimament culta o intel·ligent. L'Albiol, precisament, ja sabem quina mena de persona és. Són les declaracions que fa sempre, no em sorpren el comentari, veient tota la seva trajectòria política. Com va dir la Txell Bonet a RAC1, que ens acompanyi un dia. Si només és una hora, que ho aprofiti i vingui. M'ha molestat, però no em sorpren gens. Fa pena que un polític faci aquest comentari. És tristíssim. Però el nivell d'aquest senyor és aquest, no

pot aspirar a més. I em sap molt de greu, perquè el meu pare era el seu company. Han treballat junts moltes vegades. Trobo que és una falta d'humanitat i de respecte enorme.

—No és Albiol i prou. Què us sembla que hi hagi partits que equiparin la qüestió dels presos polítics amb donar suport a la independència i que protestin per un llaç groc?

—El gest de Carrizosa em va molestar molt. Potser molestar no és la paraula, ho veus i dius 'em sap greu'. Jo entenc que estiguis als antípodes polítics del meu pare, i no passa res. Aquesta és la gràcia que siguis al parlament. Però aquest menyspreu amb la manera de treure aquell llaç groc... Aquell llaç groc podria ser el meu pare. I tu l'agafes i el treus. És com dir 'em molestes i et faig fora'. Són la via autoritària, aquesta mena de partits. Espero i confio que molts partits no independentistes ho acabin entenent, però els costa de reconèixer-ho. Aquest fet puntual em va molestar, però sí que és veritat que hi ha partits no independentistes que han dit públicament que no haurien de ser a la presó. Això és molt bonic i ens ajuda. Tant de bo ens ajudin una miqueta més i s'hi acabi sumant algun altre.

—Costa trobar el suport de la gent no independentista i que ho expressi públicament?

—Al contrari, a mi no m'ha passat. Jo no vull pensar que el reflex de molts polítics és el reflex de la realitat. Dubto molt que la meitat dels espanyols i la meitat dels catalans creguin que han de ser a la presó. I ho dic perquè he rebut milers de missatges per Instagram, Facebook i molts llocs de gent no independentista dient-me que estan totalment en contra del fet que siguin a la presó. Perquè en el fons la gent sap que no hi haurien de ser. I ho sap l'Arrimadas, ho sap l'Iceta i ho sap tothom. Els veïns del meu carrer no són independentistes i des del minut zero han estat pendents que a la meua família no ens falti de res. La gent ho separa.



ALBERT SALAMÉ

—Però en una entrevista a TV3 amb els fills de Joaquim Forn i Jordi Sànchez va explicar que havíeu volgut fer un vídeo de suport amb espanyols famosos i no havíeu pogut.

—Ha fracassat totalment.

—L'heu descartat?

—Sí, en principi sí. Potser ho repensem... Teníem el telèfon de gairebé tot Espanya. Cantants, actrius, presentadors de televisió... Tothom ens deia la mateixa cosa, que tenien el cor amb nosaltres i que no havien de ser a la presó, però que si ho feien, el productor els faria fora o no els contractarien més. Tot eren pors. T'adones de la censura que té aquest país, és increïble. No és que estigui descartat, està aturat, però crec que no l'acabarem fent. Haurem de provar de fer una altra acció, perquè tristament això ha fracassat.

—Només buscàveu espanyols o també referents d'altres països?

—La intenció que teníem era agafar gent que tingués un pes rellevant a Espanya i que no fos independentista. Que potser públicament havia dit que els catalans



Dubto molt que la meitat dels espanyols i la meitat dels catalans creguin que han de ser a la presó

érem bojos, però això ens era igual. Que digués que no podien ser a la presó perquè no són criminals. L'objectiu era canviar la visió que crec que té una part de la ciutadania sobre els nostres pares, d'uns criminals que volen trencar l'estat. Volíem cantants i actors espanyols perquè la gent pogués sentir-hi empatia, però no va funcionar.

—Quan el vostre pare va fer el discurs d'investidura, va oferir diàleg, i l'endemà el van empresonar. Ara que ha canviat el govern espanyol, què diríeu a Pedro Sánchez?

—És molt difícil aquesta pregunta. Li diria 'soluciona-ho, fes de president'. Ell ha de tenir una posició diferent de la que hi havia abans. Ets el president, saps perfectament que no haurien de ser a la presó, i si vols solucionar el principal problema que et trobaràs no pots fer-ho amb aquesta gent a la presó. És inviable. Que faci de president de veritat, que vulgui parlar amb tothom, que accepti la realitat, que és la que és. En tots aquests anys que hem tingut el govern de Rajoy, ha provat d'evitar un problema que és real. Li diria que pensés en nosaltres i reconegués que som una nació. Sempre han volgut liquidar-nos, i han vist que no poden. No es pot governar Espanya sense Catalunya, això és evident, i acaba de passar. Per tant, que ens deixin tranquils, que deixin el 'som diferents, busquem la fórmula per a encaixar'. En el model autonòmic no encaixem, mireu on hem arribat. Que siguin llestos i que siguin valents. Li diria que fos valent i que expliqués la veritat a tots els espanyols.

—No el coneixeu personalment, però confieu que...

—M'encantaria.

—Sí?

—I tant, m'encantaria poder parlar amb ell. És el president d'Espanya.

—Creieu que tot això que dèieu, de fer el pas endavant per a prendre posició, passarà?

—És que, si no el fa, què farà? Com Rajoy? Llavors, per què l'ha fet fora? Ho ha de fer, no té cap més sortida. Ja han vist que perseguir-nos no poden. Per tant, que sigui intel·ligent. Si la gent vol anar-se'n d'Espanya, vol dir que no se sent identificada o que sent que no forma part del projecte. Si vol solucionar el conflicte, que ens donin alguna cosa, una solució. També hem de posar nosaltres de la nostra part, eh? Però ho han de solucionar, és clar. Les coses no seran com abans, i pitjor no poden anar. Per tant, que reconeguim el problema d'una vegada.

—No sé si seguiu gaire l'actualitat política...

—Sí que la segueixo, cada dia estic pendent de què passa. M'ha interessat sempre, però abans llegia la notícia i n'opinava. Ara cada cosa que surt penso si pot beneficiar o perjudicar el meu pare. És una angoixa constant. Pateixes perquè t'hi va la vida personal. Ho enfoco d'una altra manera.

—I com veieu el govern de Quim Torra?

—Bé. Aquí ens tirem tots els plats pel cap i espero veure quan serà el dia que deixem de barallar-nos i comencem a construir. No sé en quina fase està la societat catalana, però tenint en compte aquest problema jo no vull que ningú més vagi a la presó. Per tant, que seguim i que parlin. És l'única manera. Jo espero que hi hagi el gest, i si l'independentisme ho critica, em sap molt de greu, però vull que el meu pare i la resta surtin de la presó. Espero i crec que els dos governs estaran a l'altura de la situació. Són gent molt preparada. Conec una mica en Quim Torra, és molt bona persona. Per tant, plena confiança. Han estat molt valents de posar-se al capdavant, no tothom estava disposat a fer-ho. Espero que hi hagi voluntat d'anar a Madrid, o que els d'allà vinguin aquí, i que parlin. És que si no ho solucionem parlant, no ho solucionarem. Val més la pena construir entre tots alguna cosa –no sé quina, eh?– que no pas continuar com fins ara, perquè no ens porta enlloc. ■



A Pedro Sánchez li diria que fos valent i que expliqués la veritat a tots els espanyols



Espero veure quan serà el dia que deixem de barallar-nos i comencem a construir

Carta de l'Adrià, el jove del CDR d'Esplugues perseguit: 'Ara em fa por la indiferència'

Repressió El noi, que es troba en cerca acusat de terrorisme, ha anunciat que es troba fora de l'estat espanyol i crida a participar a la manifestació convocada aquest diumenge a l'ajuntament

REDACCIÓ

El 10 d'abril al matí, la Guàrdia Civil va detenir Tamara Carrasco a casa seva, a Viladecans, i se la va endur a l'Audiència espanyola acusada de terrorisme. Aquell mateix dia, també van anar a Esplugues de Llobregat, a casa de l'Adrià, van picar a la porta cridant que la tirarien a terra. Però no el van trobar. Des d'aleshores, l'Adrià, membre del CDR d'Esplugues, viu amagat, i no se n'ha tornat a saber res més fins avui.

Els membres del grup de suport han comparegut aquesta tarda per explicar que l'Adrià és fora de l'estat espanyol 'des de fa un temps' i que es troba bé, i han fet pública una carta seva en què anima a participar en la mani-

festació convocada diumenge a les cinc de la tarda davant l'Ajuntament d'Esplugues per a denunciar la seva situació i la persecució de la qual són víctima ell, Tamara Carrasco (la integrant del CDR de Viladecans que va ser detinguda en la mateixa operació) i els membres dels CDR.

Efrem Blázquez, membre de la plataforma 'Adri, et volem a casa' i amic de l'Adrià, ha denunciat el fet que s'hagi vist obligat a anar-se'n fora de l'estat espanyol per tal d'evitar una situació similar o pitjor a la de Carrasco, que no pot sortir de Viladecans per les mesures cautelars imposades per l'Audiència espanyola. 'L'única cosa que ha fet l'Adrià és participar en accions i protestes no violentes', ha denunciat. 'L'acusen de rebel·lió, sedició i terrorisme; una cosa completament

2 mesos sense l'Adri perseguit per protestar por terrorista

MANIFESTACIÓ

10 de juny | 17h |

Plaça de l'Ajuntament d'Esplugues

Des de la matinada del 10 d'abril un veí d'Esplugues, perseguit pel règim del terror, s'ha vist obligat a desaparèixer, deixant enrere família, amics i totes les entitats i col·lectius on participava. Espais on participava amb l'objectiu de construir un món millor de com ens l'hem trobat, amb unes vides més dignes de ser viscudes.

adri et volem a casa!

Cartell de la manifestació convocada diumenge a Esplugues de Llobregat. AEC

Els membres del grup de suport han comparegut aquesta tarda per explicar que l'Adrià és fora de l'estat espanyol

desproporcionada', ha afegit. També ha assegurat que rebre la carta ha estat molt emotiu perquè és la primera notícia que tenen d'ell després de dos mesos de patiment. A més, ha destacat que demostra l'angoixa i la por que li han fet passar i, alhora, transmet un missatge encoratjador. Ell mateix ha estat l'encarregat de llegir-la.

A la carta, l'Adrià diu que continua tenint por, però que la por d'ara ha canviat i té més més aviat por de la indiferència; i que després de tota aquesta repressió, no té



‘Tinc por que continuem justificant l’opressor, el torturador o el soldat que només segueix ordres’

sentit ‘tornar enrere’. ‘Tornar enrere no és una opció quan mires enrere i veus milers de companyes cridant disposades a saltar amb tu, i que un cop caiguem ja serà massa tard per a aturar-nos i llavors s’adonaran, sense poder reaccionar, que caiem damunt seu.’

Heus ací la carta íntegra de l’Adrià:

«Són les sis del matí quan em desperto sobresaltat pel soroll d’un motor, segurament imaginari. M’acosto a mirar per la finestra. És el tercer cop aquesta nit, i el número mil aquestes últimes tres setmanes. Igual que les altres nou-centes noranta-nou vegades no veig cap cotxe a la finestra. Només al bosc hi ha un animal que fa el seu so característic cada cop que sent o veu alguna cosa...O quan li dóna la gana. Normalment crida quan s’acosta un cotxe, però de vegades ho fa sense motiu. De fet, és una alarma natural que em manté alerta per si he de sortir corrents.

Ho aprofito per anar a la cuina i bec un got d’aigua. Mentre torno a l’habitació em pregunto quant de temps hauré de viure amb aquesta por. Em tapo una altra vegada i el meu subconscient em xiuxiueja la resposta. Sé que

té raó, però de moment em nego a acceptar-la.

Avui, 8 de juny del 2018, un mes i mig després d’haver escrit això, ja fa 59 dies que la policia trucava a la meua porta i amenaçava de tirar-la a terra si no l’obria. Un cop més, la mà que fa anar el martell de la injustícia reposa sobre el fusell de la por, i el dit que ens assenyala des dels despatxos espera ansiós al gatell per a fer miques els nostres somnis.

La por que sentia llavors ha canviat.

Ara tinc por de la indiferència. Que, malgrat tot, ens quedem asseguts a la cadira immersos en el nostre paper d’espectadors, que encara hi hagi gent que pensa que la policia ens protegeix; que si veu qualsevol de nosaltres dins d’un furgó de la policia, giri la cara i digui ‘alguna cosa deu haver fet’; que continuem justificant l’opressor, el torturador o el soldat que només segueix ordres; que el teu veí es cregui tota la merda que vomiten els mitjans, i després la vagi predicant sota la bandera de la veritat; que dins de la multitud de funcionaris que intervenen en un procés judicial, no n’hi hagi ni un amb el valor suficient per a denunciar la injustícia.

Però, sobretot, por que la gent tingui por.

L’opressor no sap que amb la seva estratègia ens ha portat fins a la vora del precipici, que tornar enrere no és una opció quan mires enrere i veus milers de companyes cridant disposades a saltar amb tu, i que un cop caiguem ja serà massa tard per a aturar-nos i llavors s’adonaran, sense poder reaccionar, que caiem damunt seu.

És amb aquestes companyes amb les qui us animo a sortir, aquest diumenge, a les 17.00 a l’Ajuntament d’Esplugues, per denunciar l’arbitrarietat i la desproporcionalitat dels fets que m’imputen, i per deixar ben clar que la seva repressió no ens farà callar.»

‘Adri, et volem a casa’

El grup de suport han animat a fer-se una fotografia amb el lema ‘Adri, et volem a casa’ i penjar-la a les xarxes socials per difondre la convocatòria de la manifestació. El grup de suport es manifesta, des de fa un mes, de manera setmanal davant l’ajuntament i també ha instat al PSC, que governa a l’ajuntament, que es posicioni a favor de l’Adrià i en contra de la repressió. ■

Per què els socialistes pacten amb PP i Ciutadans a Badalona?

L'Aravot El candidat del PSC vol sortir de la irrellevància encara que comporti reforçar Albiol i escorar-se en el bloc del 155

SEDA HAKOBYAN I ALEXANDRE SOLANO

El 13 de juny de 2015, Dolors Sabater va ser investida batlle de Badalona. D'aquesta manera, s'obria una nova etapa al municipi, que passava de ser governat pel PP més xenòfob a ser-ho per l'esquerra sobiranista. El suport provenia de gairebé tot l'espectre polític. Als regidors de Guanyem Badalona en Comú, s'hi afegien com a socis de govern ERC i ICV-EUiA, amb el vot favorable del PSC i el PDECat en la investidura. Únicament el PP i Ciutadans van votar-hi en contra, i un regidor d'Unió es va abstenir.

L'objectiu comú de totes aquestes forces era fer fora de la batllia Xavier García Albiol, responsable d'un executiu opac, amb diversos escàndols, que governava a còpia de crispació màxima i de censura i que va explotar lemes com ara 'Netejant Badalona', cosa que va fer que el posés com a exemple de xenofòbia fins i tot el Consell d'Europa.

El dia de la investidura de Sabater, la plaça de la Vila es va omplir. D'una banda, partidaris d'Albiol, amb xiulets i banderes espanyoles, i per una altra, els favorables a Sabater, amb estelades i corejant 'fora feixistes de l'Ajuntament' i 'Sí, se puede'. La regidora més mediàtica va ser Fàtima Taleb, musulmana i mediatra comunitària: la seva entrada al govern simbolitzava el canvi d'etapa i deixar enrere el discurs d'Albiol.

El procés com a excusa

Dolors Sabater va prometre el càrrec apel·lant a l'exer-

cici democràtic per a avançar 'cap a una República catalana sobirana, lliure i justa socialment'. La confluència de Guanyem Badalona en Comú és formada per militants de la CUP, de Podem, de Comunistes, de Procés Constituent i una gran quantitat de moviments socials que tenen com a punt de trobada la República catalana per a decidir, després, si ha de ser independent o federar-se amb Espanya.

El procés independentista ha estat l'excusa dels detractors del pacte per a voler dividir la majoria consistorial, i finalment, ha estat l'argument esgrimit pel PSC.

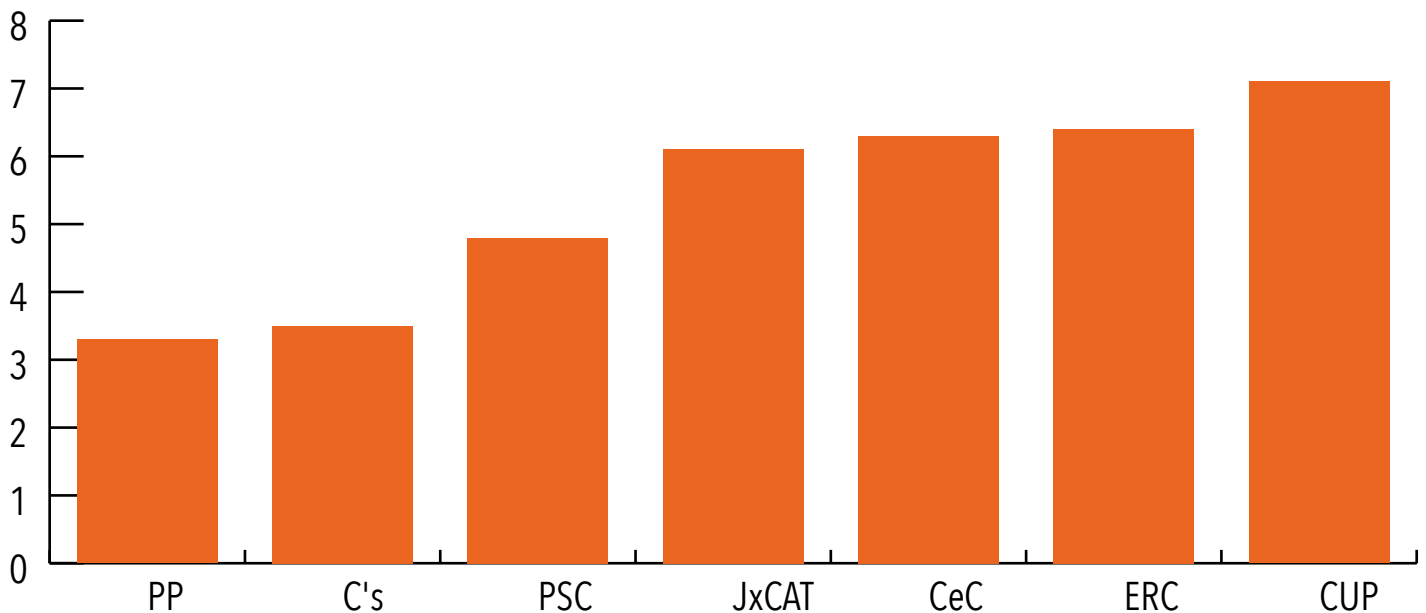
El cas més mediàtic va ser el pacte que l'ajuntament va tancar amb els sindicats el 2016 perquè poguessin treballar el 12 d'octubre i fer festa un altre dia, cosa habitual en centenars d'ajuntaments. Però la delegació del govern espanyol va denunciar concretament aquest cas, només dos dies abans de la data esmentada. Això va fer que el jutjat suspengués l'acord i obligués a tancar el consistori per 'raons socials i culturals, que reflecteixen un interès general, social o col·lectiu en la seva celebració'.

Tanmateix, sis regidors van anar a treballar. I el regidor José Téllez va estripar davant les càmeres l'ordre judicial que els obligava a tancar. El PP va denunciar-los per desobediència. El cas va ser arxivat el gener perquè el jutge no hi veia cap delicte, però l'Audiència de Barcelona el va reobrir a petició de la fiscalia.

Els casos no acaben aquí. L'octubre del 2017, un jutge va obligar a col·locar el retrat del rei espanyol 'en un lloc



El dirigent popular Xavier García Albiol, ex-batlle de Badalona, donarà suport a la moció de censura. ACN



Valoració de la gestió actual de l'Ajuntament de Badalona. Enquesta sobre serveis municipals a Badalona. Abril del 2018. vw

preferent i d'honor del saló de plens'. Abans, el PP havia regalat un retrat del monarca a l'ajuntament. A més, Téllez va ser acusat de desobediència i prevaricació per haver retornat uns cartells d'Òmnium confiscats poc abans del referèndum del primer d'octubre.

A la recerca de la moció de censura

L'endemà d'aquell 12 d'octubre, els socialistes es van desmarcar del govern municipal. Van dir que el suport era 'a canvi de neutralitat institucional' i van posar en qüestió el pacte. El dirigent de la formació, Álex Pastor, va anunciar una roda de contactes per a fer un govern alternatiu, i va dir que acceptaria fins i tot el suport extern del PP.

Ciutadans va instar el PP i el PSC a un acord de governabilitat amb un candidat que defensés 'la unió i no la divisió entre els badalonins'. Albiol ho va descartar, però uns dies més tard va oferir al PSC els regidors populars i es

va mostrar disposat a no formar part del govern i no signar cap pacte de legislatura, amb l'objectiu de posar fi al govern, que qualificava d'independentista i antisistema.

El PSC, en boca de Miquel Iceta, es va negar a acceptar els vots gratuïts que li oferien els regidors d'Albiol. 'No farem una moció de censura de la mà del PP, encara que no posin condicions.' L'abril del 2017, el PSC va aprovar el pressupost de Badalona.

Quan, el maig, es va tornar a obrir el cas sobre desobediència pel 12 d'octubre, el dirigent del PP al municipi, Juan Fernández, va demanar una reunió per a explorar una moció contra el govern municipal, perquè el seu partit no podia 'permetre que la CUP' continués governant. El PSC es va negar a participar en cap reunió convocada pel PP contra el govern municipal.

El PSC opta per la moció

El 7 de maig, Dolors Sabater es va sotmetre a una qüestió

de confiança per a aprovar el pressupost. Va perdre la votació, amb els vots en contra del bloc del 155: PP, PSC i Cs.

En una consulta interna, el 92,6% dels militants del PSC es mostraven partidaris de presentar la moció de censura. Els socialistes van votar-hi a favor argumentant mala gestió administrativa i manca de neutralitat davant el moviment independentista. Amb tot, els comptes de l'ajuntament eren el pressupost participatiu més important de Catalunya i comportaven un increment de 6,7 milions d'euros respecte del pressupost del 2017, que havia rebut el suport del PSC.

El 67% dels ciutadans aprova la gestió de l'actual ajuntament, amb una mitjana de 5,18 punts. En el cas dels socialistes, amb una mitjana propera a l'aprovat, un 68% dels votants del 21-D aproven la gestió municipal. Per tant, no semblaria una situació insostenible que obligués a

pactar una moció de censura amb PP i Cs.

El canvi en el PSC

Després de les eleccions municipals, el cap de llista dels socialistes, l'ex-batlle Jordi Serra, havia justificat la investidura de Sabater com a alternativa a Albiol. 'No és que fem batllessa Sabater, sinó que fem fora Albiol [...]. Volem posar punt final a les pràctiques clientelistes, corruptes i el racisme del consistori', va dir, i va remarcar que simplement optarien per l'abstenció en afers vinculats al full de ruta sobiranista.

Uns mesos més tard, després dels mals resultats i haver assegurat la investidura, el 3 d'agost de 2015, l'ex-batlle va deixar l'ajuntament. Cal destacar que els dies previs al primer d'octubre, Serra va demanar a Iceta que no donés suport al vet al referèndum i es va manifestar en contra de la persecució policíaca i judicial. Va declarar que no es podia donar suport 'ni per activa ni

per passiva' a procediments que poguessin portar penes de presó, inhabilitació o sancions, ja que la determinació per mitjans democràtics havia format 'part explícitament dels objectius polítics del PSC'.

L'única regidora que quedava del sector de Jordi Serra a les llistes socialistes, Conxita Botey, va abandonar el partit per les discrepàncies després del primer d'octubre. Considerava que el PSC no havia estat prou contundent i que hauria d'haver participat en l'aturada general del dia 3 d'octubre, i va retreure la inacció dels socialistes per a trobar una solució al procés sobiranista.

A l'anterior legislatura, el 2014, el regidor Josep Duran havia abandonat la formació per passar a encapçalar Avancem-NECat al municipi

i va anar de quart a les llistes d'ERC-Avancem a les eleccions municipals del 2015. Per la seva banda, l'ex-batllessa socialista Maite Arque (1999-2008), es va convertir en coordinadora del Pacte Nacional pel Referèndum i cara visible del Pacte Local pel Referèndum, impulsat per una setantena d'entitats.

El dirigent actual del PSC és Àlex Pastor, secretari general des del 2012. A les primàries del 2014, van tenir dret de vot 1.145 militants, mentre que en la consulta darrera sobre la moció de censura, n'eren 500, dels quals van votar 311.

La irrellevància dels socialistes

Amb la situació actual del PSC, el motiu de la moció l'hauríem d'anar a cercar més enllà d'una teòrica mala ges-

tió o de la defensa del procés sobiranista d'una candidatura que uneix federalistes i independentistes.

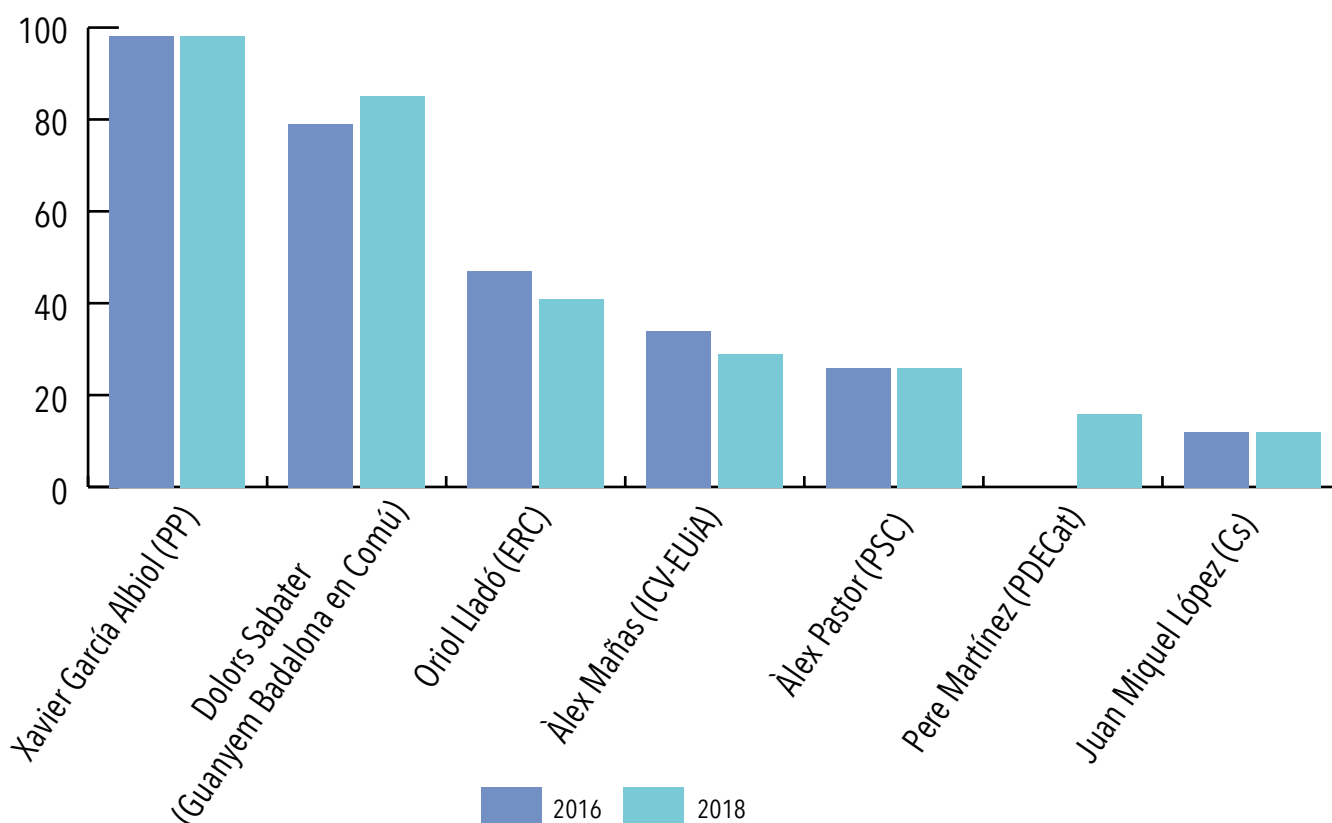
Dolors Sabater recordava que el PSC s'havia compromès el 2015 a no pactar amb formacions xenòfobes. Iceta, per la seva part, deia que Albiol no formaria part del govern, de manera que obria la porta a la resta de regidors populars.

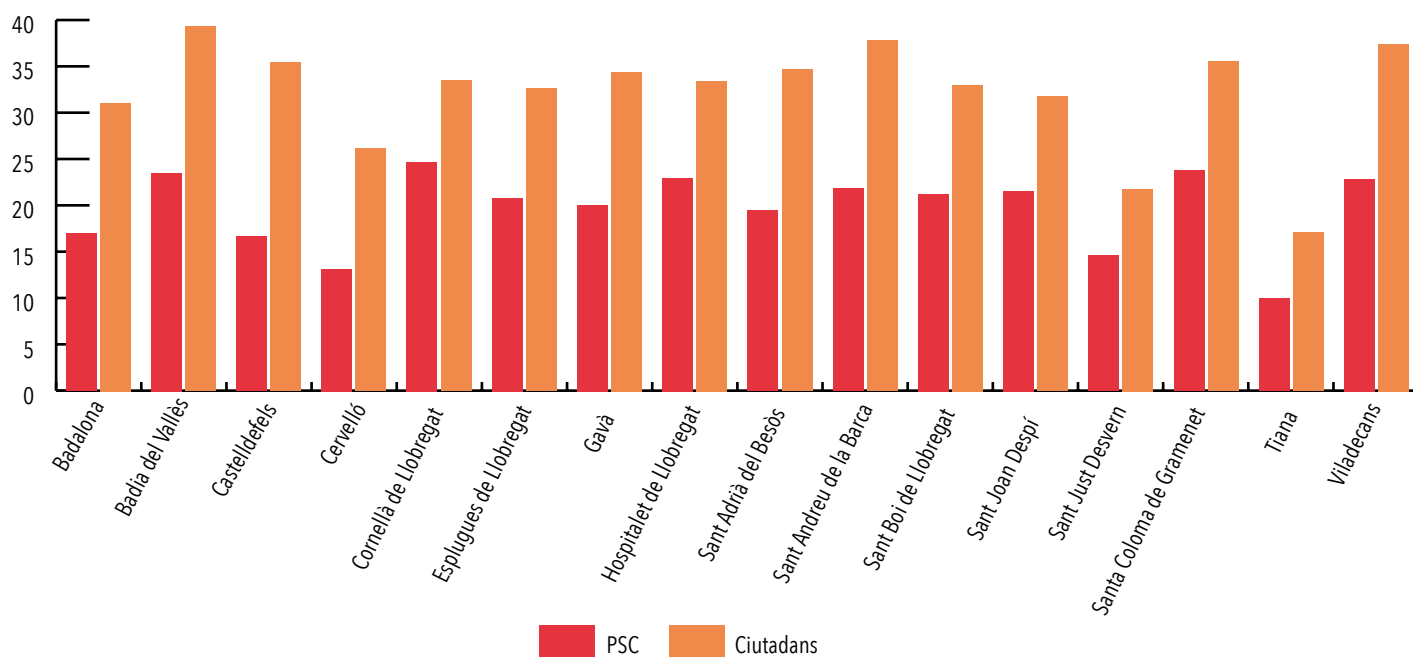
La clau la podríem trobar en la irrellevància dels socialistes. L'actual dirigent del PSC, al capdavant del grup parlamentari des del 2015, només és conegut per un 26% dels ciutadans, sense cap millora en dos anys, i per un 32% dels votants socialistes. En canvi, García Albiol i Dolors Sabater són coneguts per gairebé tota la ciutadania i tots els votants del PSC (un 99% coneix Albiol

i un 84% Sabater).

La situació encara és més preocupat si tenim en compte que el 4 de març d'enguany Guanyem Badalona en Comú proposava de fer encara més àmplia la candidatura i afegir-hi tot l'equip de govern, per fer una candidatura que inclogués ERC i ICV-EUiA, amb Dolors Sabater com a candidata a la reelecció, amb els pilars de radicalitat democràtica, justícia social i procés constituent republicà des de la base.

Unes eleccions en què hi hauria, en una banda, tota l'esquerra transformadora, i a l'altre extrem, García Albiol, que el 2015 va guanyar en 30 dels 34 barris badalonins. Els comicis, doncs, podrien esdevenir un plebiscit entre dos models de ciutat contraposats i podrien deixar el PSC en la irrellevància.





Resultat a les eleccions del 21-D a les alcaldies del PSC a l'AMB i a Badalona. vw

La pèrdua de l'espai

Però el problema dels socialistes a la ciutat encara va més enllà. Si a més de Badalona, ens fixem en els resultats del 21 de desembre a les ciutats de l'àrea metropolitana de Barcelona en què governa el PSC, trobem que en absolutament totes aquestes ciutats Ciutadans va obtenir una diferència de vots molt significativa respecte dels socialistes i va esdevenir primera força a la majoria de ciutats, mentre que els socialistes, en algunes, van caure fins a la quarta força.

Fins i tot en feus socialistes com Cornellà de Llobregat o Santa Coloma de Gramenet, on havien guanyat el 2015, es van veure superats per la formació taronja.

Cal entendre que les dinàmiques municipals són dife-

rents d'unes eleccions al parlament, però si hi ha res que mantingui fort els socialistes en aquests municipis és el lideratge de batlles coneguts per gairebé tota la població, amb un clar perfil municipalista i coneguts fins i tot fora de la ciutat (com Núria Marin, Núria Parlon o Antonio Balmón). També tenen una forta estructura de partit i dècades d'administració, cosa que converteix la ciutat en un feu.

En el cas de Badalona, el PSC no té una estructura forta, perquè no governa des del 2011, i García Albiol es va fer amo i senyor de la ciutat durant quatre anys. A més, no té una cara coneguda ni un perfil propi. Els socialistes més catalanistes van deixar el partit, i el seu candidat és

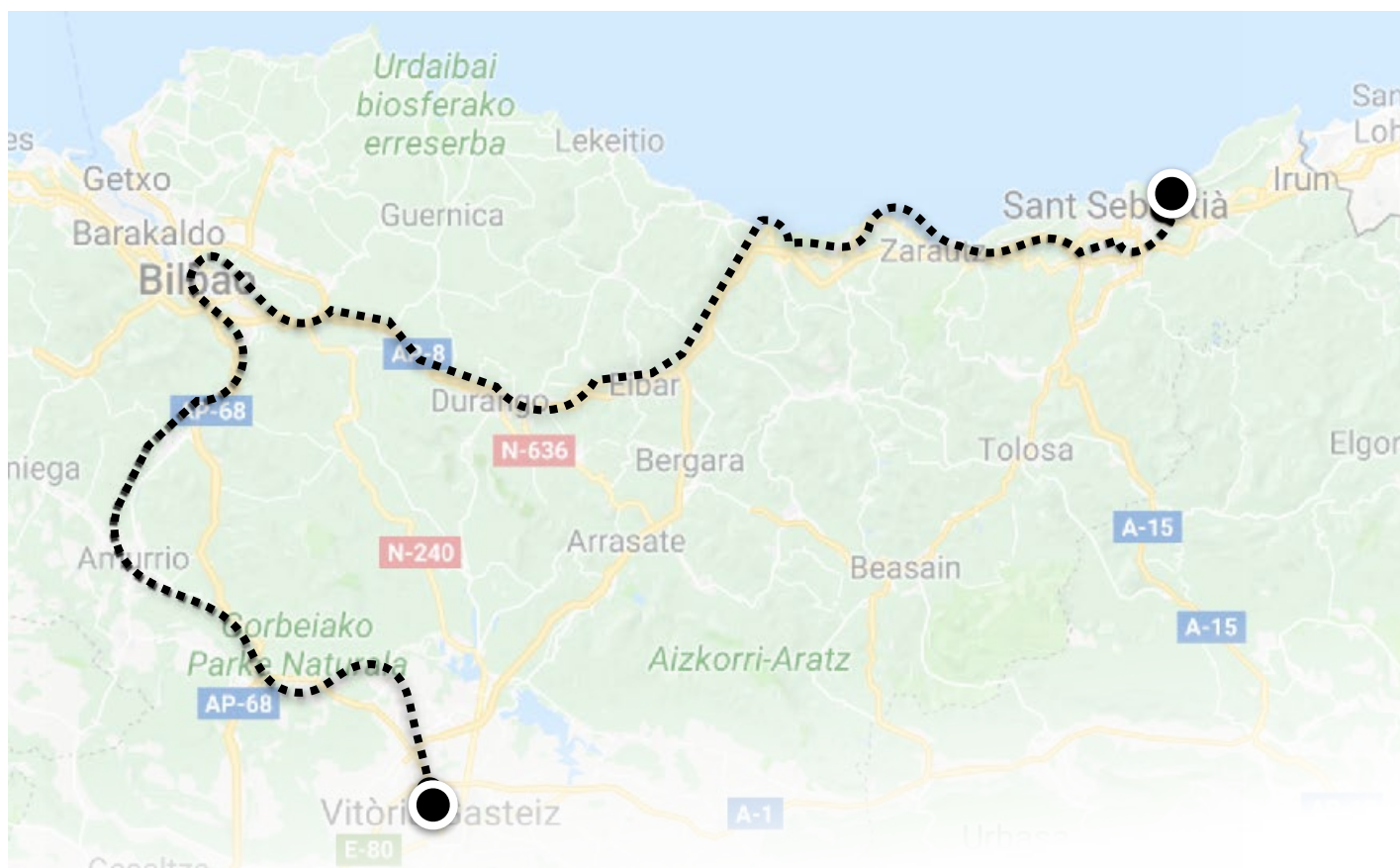
poc conegut. A tot això, cal afegir-hi la tendència a la baixa a les eleccions municipals: 28% de vots el 2011 i un 14% el 2015.

Per la seva banda, Ciutadans només va obtenir un 5,6% a les municipals del 2015, per un 31% el 21-D. Tot i resistir els socialistes el 21-D, seria d'esperar a les municipals un creixement de Ciutadans en part a costa dels socialistes, amb l'afegit que sense la moció, serien acusats de donar suport als sobiranistes.

En els independentistes, trobem també un creixement espectacular. Si en les eleccions del 2015 al parlament, JxSí i la CUP van obtenir 36.403 vots, en les del 21 de desembre han obtingut 40.631 (+4.228). Encara més,

el primer d'octubre van votar 54.878 ciutadans (45.419 pel sí). Un front sobiranista d'esquerres potent, sumat a una candidatura atractiva del PDECat o JxCat, enfonsaria encara més als socialistes.

Els motius, més enllà de fer fora Sabater, és moure's, encara que comporti una mala imatge al principi, emulant Pedro Sánchez. Sortir de la irrellevància posant-se al capdavant de l'ajuntament, marcar un perfil propi, tenir un batlle conegut i poder ser el tercer pol 'equidistant' en unes eleccions municipals polaritzades que es faran abans d'un any, encara que això voldria dir revitalitzar la influència d'Albiol, quedar escorats en el bloc del 15 i perdre el vot més catalanista i d'esquerres. ■



El País Basc es dóna les mans pel dret de decidir

Cadena humana Representants d'ERC, la CUP, l'ANC i Òmnium han anunciat que participaran en la cadena humana basca

JOSEP M. LLauradó

Sant Sebastià, Bilbao i Vitòria s'uneixen avui per una cadena humana organitzada per Gure Esku Dago, just quatre anys després de la primera, més petita –de 123 quilòmetres; a diferència d'ara, que en seran 202– i que connectava Pamplona i Durango. La reivindicació principal

és que el nou estatut basc reconegui el dret de decidir, seguint el programa dels tres partits polítics més votats del parlament: PNB, Bildu i Podem. Ángel Oiarbide, portaveu de l'entitat, explica que per assolir el nou repte calen, com a mínim, 100.000 persones. Hi ha cinc mil voluntaris i s'han mobilitzat un miler d'autobusos.

Gure Esku Dago s'emmiralla en cadenes humanes



Gure Esku Dago s'emmiralla en cadenes humanes prèvies, com les dels països bàltics i la Via Catalana

prèvies, com les dels països bàltics i la Via Catalana. El 2014 van fer-ne una de 150.000 persones i des d'aleshores diversos pobles n'han organitzat més. Ara la reivindicació arriba a les tres capitals d'Euskadi, tot i que no descarten que en un futur s'hi puguin unir la de Navarra (Pamplona) i les dels tres territoris del País Basc nord (San Joan de Peñort, Maule-Lexor i Baiona).



La cadena humana de diumenge és la segona que organitza Gure Esku Dago. CEDIDA

‘El 2014, l’ambient ens deia que no era possible ajuntar gent de pensament diferent’, diu Àngel Oiarbide. Gure Esku Dago provar de crear una cultura de treball conjunt a la societat basca d’acord amb un nexa comú, el dret de decidir, i amb transversalitat. ‘Creiem que el dret de decidir és el punt de trobada de totes les sensibilitats polítiques del país i per això no entendríem que es consensués un estatut que anés en sintonia amb Madrid’, ha assegurat Oiarbide.

Hi ha previst que hi assisteixin no solament nacionalistes bascs sinó també polítics del PSE i de Podem.

De moment, Pili Zabala, d’Elkarrekin Podemos, ja ha confirmat l’assistència, i s’espera veure-hi també càrrecs socialistes, això sí, sense representar el seu partit. Altres personalitats confirmades són Arnaldo Otegi, coordinador general d’EH Bildu; Miren Zabaleta, dirigent de Sortu; membres de l’executiva del PNB; i l’ex-dirigent de CCOO Jesús Uzkudun, entre més.

Quilòmetres solidaris amb Altsasu i amb els presos polítics catalans

Al començament de la cadena, situat a Sant Sebastià, hi haurà Gabriel Rufián (ERC). També s’agafaran les mans

Hi ha previst que hi assisteixin no solament nacionalistes bascs sinó també polítics del PSE i de Podem

pel dret de decidir del poble basc Elisenda Paluzie (ANC) i Ignasi Termes (Òmnium). La connexió amb la reivindicació catalana es concreta amb la reserva d’un dels quilòmetres per a reclamar l’alliberament dels presos polítics. És un tram de Bilbao, on es vendran sis-cents mocadors grocs que aniran directes a la caixa de resistència catalana.

El cas dels joves d’Altsasu també té el seu quilòmetre a Zigoitia, a Àlaba, en solidaritat amb els vuit condemnats per l’Audiència espanyola pels fets ocorreguts l’octubre del 2016 en aquesta localitat navarresa. 

7 DIES

{ La selecció de la setmana { 4-8 de juny

**Dimecres 6.**

Bel Pozueta, mare d'un dels joves d'Altsasu: 'Ens han parat una trampa'

ALTSASU GURASOAK

**Dijous 7.**

La caiguda del virrei Enric Millo: de l'operació diàleg al 155, passant per les porres de l'1-O

ACN

**Divendres 8.**

Dolors Sabater: 'Què ha de triar el PSC? La corrupció, la xenofòbia i el feixisme?'

AJBDN

DOLORS SABATER*‘Què ha de triar el PSC? La corrupció, la xenofòbia i el feixisme?’*

Parlem amb la batllessa de Badalona, que el 20 de juny se sotmetrà a una moció de censura presentada per PP, PSC i Ciutadans

**ANDREU BARNILS**

La ciutat de Badalona pot veure com Dolors Sabater deixa de ser-ne la batllessa per culpa d'un acord PP, PSC, i Ciutadans. Aquesta setmana s'ha presentat una moció de censura contra ella. I només falta que tots tres partits es posin d'acord el dia 20 de juny, quan es voti la moció. Sabater explica en aquesta entrevista telefònica amb VilaWeb que aquests dies treballa en dos focus: mantenir l'agenda normal de batllessa i a la vegada preparar el relleu i el traspàs. Durant la conversa, també deixa clar que si hi ha eleccions no descarta de tornar-s'hi a presentar, i explica com veu Albiol, el PSC, la política nacional i els governs Torra i Sánchez.

—Són les nou del vespre. On aneu tan tard?

—He anat al Ministeri de Medi per les contaminacions que tenim a les platges. Ara n'he tornat. Fa un any vaig anar a Madrid i avui anàvem a fer el seguiment d'això i pressionar. Jo mantinc la meva agenda. Dilluns vaig tenir aquí el conseller d'Ensenyament, el senyor Bargalló. Va fer el seu primer acte com a conseller, per parlar de la falta de places de P3 i secundària, i alguns problemes que tenim en edificis. Treballant sense parar. Evidentment que sí.

—La moció ja s'ha presentat. Teniu coll avall que prosperarà?

—En tinc alguns dubtes. Sembla que els partits que han presentat la moció no s'han posat prou d'acord prèviament sobre el programa. Ni tan sols a assegurar-se que la faran. Però, en principi, si l'han presentada, jo considero que és per aprovar-la.

—Suposem que se'n surten. Dolors Sabater es planta a l'oposició o se'n va a casa?

—A l'oposició. A defensar la tasca ingent que hem fet fins ara. Ens vam trobar un ajuntament absolutament devastat que havia deixat de fer inversions socials. Hem fet una feina impressionant



El senyor Albiol ha posat un parany al Partit Socialista, que hi ha caigut de quatre potes



La base municipal de la revolució i de la construcció de qualsevol alternativa que tingui cara i ulls és molt important

per a fer remuntar la ciutat i recuperar drets. Vetllarem el nostre projecte des de l'oposició, igual com farem un traspàs impecable. Nosaltres ens vam trobar tots els armaris i tots els calaixos buits. Cap regidor, ni tan sols l'alcalde, no va fer cap mena de traspàs. Respecte de cap àmbit. Nosaltres no ho farem, això. Per una banda, aquests dies anem seguint l'agenda de tot allò que teníem compromès i, al mateix temps, ens hem començat a preparar per a fer un traspàs correctíssim. Perquè la persona que em substitueixi pugui continuar servint la ciutat amb tota la dedicació. I amb totes les dades i la informació que necessiti.

—La militància del PSC vota en massa a favor d'un canvi de govern. Com us ho expliqueu? Van guanyar amb el 93%. Hi ha un canvi de perfil de la militància del PSC?

—Van guanyar amb el 93% dels que van votar, no pas de tota la militància. De tota la militància del PSC, el percentatge cau aleshores al 60% i escaig. Crec que són 500 militants i van anar a votar uns 300. L'explicació del perquè han fet això, o per què el militant ha votat això, un dia suposo que se sabrà. Hi ha una dada interessantíssima, que no és la del militant, sinó la del votant. I nosaltres justament vam fer públic pocs dies abans que comencés la moció el baròmetre de la ciutat. No sabem si té res a veure l'una cosa amb l'altra. Però el fet és que després del baròmetre comença tot. I el baròmetre deia que un 60% dels votants del PSC aprovaven l'acció d'aquest govern. I una altra dada: el coneixement del cap del PSC [Àlex Pastor] és del 22%. De Dolors Sabater, un 86%. D'Albiol, un 97%. Són dades interessants. Una tesi, doncs, és que han volgut començar la campanya ara. Que hagin volgut posicionar el candidat. També hi ha la teoria que és una certa venjança dels socialistes pel que ha passat a Barcelona, on el PSC n'ha quedat fora. No et dic que ho cregui. Tot això són teories que volen entendre una cosa tan estranya com la que ha passat. Finalment, i aquesta la comparteixo molt, és veure que el senyor Albiol va

fracassar estrepitosament el 21-D, el PP és a punt de desaparèixer del mapa de la política catalana, i de municipis tampoc no els en queda gaire res. Confien doncs en el senyor Albiol, que —ja ho va dir— farà tant com pugui i més per recuperar Badalona. Per tant, el senyor Albiol ha posat un parany al Partit Socialista, que hi ha caigut de quatre potes. I ara Albiol intenta que combatre un rival com el PSC i alhora desgastar el govern actual. I recuperar espai mediàtic que perdia, i que ara vol aconseguir per la via del PSC.

—Només hi havia aquesta via per a aprovar el pressupost?

—Havia de rendir-me i dir 'la ciutat no tindrà aquest pressupost tan important per les polítiques socials'? Jo vaig buscar fins al darrer moment la possibilitat que el PSC s'abstingués. Amb la seva abstenció n'hi havia prou. Però no van voler, tot i que vam reconèixer que part de les millores del pressupost eren cosa dels socialistes. Els hi incloíem. Es van tancar en banda. Si la moció que s'ha presentat avui no s'hagués presentat, es podria presentar demà passat. No necessiten pas la moció de confiança, per votar —hi en contra. Podien presentar la moció de censura sempre que volguessin. Si ells haguessin tingut una mica d'estima a la ciutat, i responsabilitat, i sentit de ciutat, s'haurien esperat, haurien deixat que s'aproves el pressupost i haurien presentat la moció després. Ara, si més no, tindriem pressupost. Ara no tenim ni pressupost ni govern. La ciutat en surt perjudicadíssima.

—Es tornarà a presentar Dolors Sabater a les eleccions municipals?

—En principi no ho descarto. Falta que, com a organització, ho acabem de decidir. Però tot fa preveure que sí.

—I el pas a política nacional no el preneu en consideració?

—De moment estic molt compromesa amb el món local. Crec molt en la força dels municipis per a fer país. I penso que la base municipal de la revolució i de la construcció de qualsevol alternativa que tingui cara i ulls és molt important. Man-



El municipalisme té un potencial de transformació i de canvi tan gran, que fem por a l'“status quo”



La batllessa, Dolores Sabater, parla amb José Téllez, tinent de batlle. ACN

tinc que he de continuar treballant en el municipalisme. Hi ha un municipalisme transformador que també pensa en país i en República, i no monarquia. Cal bastir un procés constituent totalment nou. Sóc d'un municipalisme que no es mira el melic, i sí que mira l'horitzó de país.

—Com el valoreu, el govern Torra?

—A la Generalitat hem de celebrar que el 155 s'hagi aixecat. Valoro positivament les ganes de recuperar les polítiques pel país i alhora no oblidar que som en un període sense normalitat. És important que quedi clar que mentre hi hagi presos i exiliats el moment no pot ser normal. No ho pot ser.

—I el de Sánchez?

—És important que s'hagi fet fora el senyor Rajoy. I tots esperem que el senyor Sánchez i el senyor Torra es reunixin. I esperem que hi hagi gestos per a deixar de tractar el conflicte polític català des de la taula de la repressió. I que passarà a tractar-se la taula de la política. Aquest gest no l'hem vist. I esperem que hi sigui.

—Què més afegiríeu?

—Crec que els ajuntaments i la política municipalista és tan potent, i tenim un potencial de transformació i de canvi tan gran, que fem por a l'“status quo”. L'“status quo” es defensa de nosaltres i intenta desprestigiar-nos i criticar-nos ferotgement sense reivindicar les polítiques que fem. Intenta desbancar-nos perquè fem molta por. Fem molta por perquè no som clientelistes. Ni treballem per les grans fortunes. Som molt transparents i això vol dir que no ets encobridor de la corrupció de ningú. De ningú. Ni dels teus ni dels altres. Aquesta força de ser més valent i coherent i transparent i no ser clientelistes. Aquesta força de no ajudar a amagar les ombres de ningú, fa molta por. Ara en aquests moments es Badalona, però es pot agafar en general. Si l'alternativa és Dolores Sabater o Albiol, què ha de triar el PSC? Què ha de triar el PSC? La corrupció, la xenofòbia i el feixisme, aquestes maneres de fer totalitàries, aquesta dreta tan extrema dreta o la nova política de transformació? Home, tots desitjaríem que el PSC fes front comú. I que s'apuntés a la banda d'aquesta transformació i no a l'altra. ■



Enric Millo, el delegat del govern espanyol a Catalunya. ACN

La caiguda del virrei Enric Millo: de l'operació diàleg al 155, passant per les porres de l'1-O

Delegat espanyol La destitució d'Enric Millo com a delegat del govern espanyol a Catalunya és qüestió de dies

ROGER GRAELLS

La destitució d'Enric Millo com a delegat del govern espanyol a Catalunya és qüestió de dies, quan ho decideixi el nou govern de Pedro Sánchez. El canvi de president espanyol implicarà el relleu dels delegats, i Millo deixarà de ser-ho després d'un any i mig, des del nomenament del 18 de novembre del 2016.

Millo és un supervivent polític. Fou militant d'Unió Democràtica i diputat per CiU

al parlament entre el 1995 i el 2003, quan va fer el salt al PP. Abans, però, havia provat d'incorporar-se a Esquerra Republicana, segons que va relatar Joan Puigcercós. Ell sempre ho ha desmentit, i va amenaçar VilaWeb i el mateix Puigcercós de presentar una querella, tot que finalment no ho va fer. Sigui com sigui, des d'aleshores ha estat al PP. El 2010 va tornar al parlament, on va estar-s'hi fins al 2016.

Aquests últims mesos, durant la intervenció amb el 155, s'ha dedicat a exercir de virrei,



Millo havia estat una de les puntes de llança de l'anomenada operació diàleg del govern espanyol amb Catalunya

ostentant la representació del govern espanyol a Catalunya i, fins i tot, va oferir conferències de premsa amb el logotip de la Generalitat durant la jornada electoral del 21 de desembre, la mateixa en què el seu partit, el PP, quedava última força al Parlament de Catalunya, amb només quatre diputats. Abans, havia estat una de les puntes de llança de l'anomenada operació diàleg del govern espanyol amb Catalunya, una operació que tenia més elements de màrqueting polític que no pas de propostes reals.

Millo, durant la jornada electoral del 21-D, va aparegué amb el logotip de la Generalitat. ACN



Quan cessarà del càrrec?

La llei del règim jurídic del sector públic estableix que els delegats del govern espanyol es nomenen amb un decret del consell de ministres, a proposta del president. Aquestes últimes hores, s'han anunciat els ministres del nou executiu de Pedro Sánchez. Millo continua com a delegat fins que no hi hagi una reunió del consell de ministres en què es decideixi la seva destitució.

Un cop destituït, el govern espanyol nomenarà el nou delegat a Catalunya, un càrrec que serà efectiu quan n'hagi pres possessió.

De l'operació diàleg a la violència de l'1-0

El mandat de Millo com a delegat del govern espanyol va començar amb cara amable. Pretenia de vendre una

Va quedar demostrada la manca de voluntat real de diàleg, perquè el govern espanyol no ha volgut acceptar mai que el conflicte català es pugui resoldre a les urnes

operació diàleg que més aviat fou una operació de màrqueting del govern espanyol, una simulació que va acabar en no res. Aquest seria el principi rector d'una estratègia que pretenia mostrar una suposada mà oberta de la Moncloa i confrontar-ho amb un presumpte immobilisme de la Generalitat.

La fallida operació diàleg i la 'pluja de milions' que va anunciar-se per a Catalunya va acabar aviat. L'invent no va funcionar, tot i abocar-hi tones de paper i litres de tinta. Novament, va quedar demostrada la manca de voluntat real de diàleg, perquè el govern espanyol no ha volgut acceptar mai que el conflicte català es pugui resoldre a les urnes, en un referèndum acordat. Aquesta reivindicació de la gran majoria de la so-

cietat catalana no ha tingut resposta els últims set anys.

Com a cap dels cossos de policia espanyols desplaçats a Catalunya, juntament amb el coronel de la Guàrdia Civil Diego Pérez de los Cobos, Millo és el responsable del dispositiu que volia impedir el referèndum del primer d'octubre i, per tant, de l'actuació violenta de la policia espanyola i de la Guàrdia Civil aquell dia, que va causar més d'un miler de ferits. Millo va justificar aquella actuació i va declarar: 'Ens veiem obligats a fer allò que no volíem.'

Persona 'non grata'

Arran de la violència política contra els votants, diversos ajuntaments, com els de Girona, Vic i Montblanc, van aprovar mocions en què declaraven Millo persona



Un cartell a la façana de l'Ajuntament de Girona demanava de fer Millo persona 'non grata'. ACN

Va amenaçar de continuar aplicant el 155 amb una 'cirurgia més fina' quan es formés govern a Catalunya

non grata. També va fer, per unanimitat, la Diputació de Girona, arran de la repressió del referèndum. El discurs més dur va ser el del diputat de la CUP Lluc Salellas, que va llegir una carta que havia escrit a Millo.

Una de les seves últimes polèmiques, precisament, ha estat relacionada amb la batllessa de Girona, Marta Madrenas. Millo va denunciar-la a la fiscalia per haver fet una 'crida a la revolució' en un acte contra els empresonaments de Turull, Rull, Romeva, Forcadell i Bassa.

Un 155 de 'cirurgia més fina'

Mentre l'autonomia de Catalunya ha restat suspesa, Millo s'ha vanagloriat de dirigir la intervenció espanyola. Realment, qui ha articulat i coordinat l'aplicació del 155 ha estat el secretari d'estat per a les Administracions Territorials, Roberto Bermúdez de Castro, mà dreta de Soraya Sáenz de Santamaría. No obstant això, Millo ha ofert regularment conferències de premsa com a cara visible del govern espanyol a Catalunya.

A més, va amenaçar de continuar aplicant el 155 amb una 'cirurgia més fina' quan es formés govern a Catalunya. Millo va elogiar les bondats del 155 i va dir que es podia continuar intervenint Catalunya per frenar decisions de la Generalitat que, a parer seu, xoquessin amb la legalitat.

Permissivitat amb l'extrema dreta

L'auge de l'extrema dreta espanyolista a Catalunya ha coincidit amb la repressió contra el referèndum i l'in-

dependentisme. Millo no ha denunciat els actes vandàlics ni les agressions de grups d'extrema dreta organitzats contra l'independentisme. Com a màxim responsable dels cossos de policia espanyols, tampoc no ha perseguit aquests grupuscles ni els ha controlat.

Així mateix, ha participat en manifestacions que defensen la unitat d'Espanya en què hi ha hagut una presència destacada de l'extrema dreta, que ha acabat causant incidents i agressions, normalment al final d'aquestes mobilitzacions.

El paper galdós dels atemptats del 17 d'agost

Durant les hores crítiques després de l'atemptat del 17 d'agost a Barcelona i abans de l'atemptat a Cambrils, va haver-hi una reunió dels comandaments de la policia espanyola i la Guàrdia Civil amb Enric Millo i Mariano Rajoy, que va arribar a Barcelona al vespre. En aquell gabinet de crisi, no van ser-hi presents els Mossos d'Esquadra, que van encapçalar la reacció contra els atemptats i van desarticular la cèl·lula gihadista. El matí del 18 d'agost, també hi havia l'ex-vice-presidenta espanyola Soraya Sáenz de Santamaría i l'ex-ministre de l'Interior Juan Ignacio Zoido.

L'endemà, van haver de rectificar. Rajoy, Sáenz de Santamaría, Zoido i Millo van incorporar-se al gabinet de crisi de la Generalitat, els Mossos d'Esquadra i l'Ajuntament de Barcelona a la reunió que es feia a la seu del Departament d'Interior de la Generalitat. ■

SANDRINE MOREL

‘A Nova Caledònia viuen en tribus’

Entrevista amb la corresponsal francesa del diari Le Monde, que acaba de publicar un llibre sobre el procés.



ALBERT SALAMÉ

ANDREU BARNILS

Sandrine Morel és la corresponsal del diari francès Le Monde. Viu a Madrid de fa anys. I ara ha escrit el llibre *En el huracán catalán* (Planeta). Hi explica les raons i les causes de l'independentisme i les relacions entre premsa i poder. Obra pensada de primer per al lector francès, ha acabat essent pensada per al lector espanyol i de moment es troba en castellà i no en francès. Morel visita Barcelona per presentar el seu primer llibre i rep VilaWeb en un hotel luxós de Gràcia. L'entrevista té moments de tensió, sempre civilitzada.

—Llegeixo que el PDECat us va oferir diners en canvi de parlar bé del procés?

—No. El PDECat no em va oferir diners. He vist alguns titulars que no són correctes. Però sí que un responsable de comunicació del govern de la Generalitat va fanfarronejar de poder comprar periodistes si volgués.

—Creieu que el govern català compra periodistes?

—No ho sé. Tenen moltes maneres d'influir en la seva línia editorial, via subvencions. Com aconseguir posar en mitjans de comunicació persones afins. No cal comprar-los, aleshores. Com fa TVE. Quan el govern espanyol hi nomena un director del PP després no crec que calgui que el govern truqui per dir-li censura'm això. Al final es tracta de crear un marc de comunicació on la majoria de les persones pensin en una mateixa línia.

—Parleu de pressions a la premsa.

—Com a periodista política, reps pressions. És part de la teva feina. No ho dic dramàticament. Has de saber gestionar-ho i contrastar la informació. Però sí, les pressions a les xarxes socials han estat molt fortes, en aquest àmbit. La comunicació de la Generalitat, en general, era molt agressiva. En el sentit que tenies unes eines molt potents i treballades per a bombardar-te amb articles polítics.



No cec que s'hagi impedit d'informar amb llibertat sobre el referèndum



L'estratègia del govern espanyol ha estat negar el problema. I no dirigir-se a la població catalana

—Una llista de WhatsApp.

—Sí. Un WhatsApp de premsa. Que és molt valuós. Accés a informació ràpida. Però també és una arma de propaganda. Rebia comentaris com: 'D'això, no n'has d'escriure', 'Això no existeix', 'No vius aquí', 'No ets catalana', 'No pots entendre-ho', 'No em pots parlar de fractura'. Corregint-te articles. Enviant-te articles. Existeix aquesta pressió i un cert equilibri, que has de saber guardar. Però és veritat que en un afer com aquest, tan sensible, amb dues visions de la realitat tan diferents, aquest equilibri és molt difícil. Sobretot quan les coses arriben tan lluny.

—Home, tan lluny? Una llista de WhatsApp? A Mèxic maten periodistes...

—Quan dic que les coses van tan lluny dic que la política arriba tan lluny. Quan s'arriba a una declaració d'independència. No la pressió.

—Ah, d'acord. No ho entenia.

—Si llegeixes el capítol veuràs que en cap moment no en faig un drama. En cap moment no dic que rebi pressions brutals. Explico en què consisteixen les pressions.

—Un exemple de pressions. La Guàrdia civil ha visitat VilaWeb. Dues vegades. Vam posar un anunci del referèndum del primer d'octubre. I han vingut dues vegades.

—Sí, sí. Tenia alguna cosa a veure amb el periodisme, la publicitat del referèndum? No cec que s'hagi impedit d'informar amb llibertat sobre el referèndum. Jo parlava d'estratègies de comunicació. No parlo de qüestions judicials, que en un moment determinat et poden influir en la feina.

—Premsa i pressions. Egunkaria. Diari tancat a l'estat espanyol.

—Sí, sí.

—Canviem de tema. Al capítol 'El silenci de Rajoy', què hi expliqueu?

—Explico que en el moment que arrenca el procés, el 2012, quan surten al carrer

centenars de milers de persones no hi ha cap resposta per part del govern espanyol. Ni tampoc quan demanen el pacte fiscal. L'estratègia del govern espanyol ha estat negar el problema. I no dirigir-se a la població catalana. És a dir, explico que no hi ha hagut política. En un altre capítol parlo de la falta de comunicació de Rajoy amb els diaris internacionals. Hem estat totalment abandonats. Consideraven que si negaven el problema no existia.

—Rajoy no va concedir cap entrevista a cap mitjà internacional? Costa de creure.

—Al Financial Times. I a un altre diari econòmic. Només a diaris econòmics, i sobre aspectes econòmics. Mai a generalistes.

—Per al llibre heu pogut parlar amb tots dos costats?

—El llibre no parla dels dos costats. Es concentra en els catalans. I sobretot en l'estratègia independentista. No pretén ser exhaustiu. L'enfocament és explicar el creixement de l'independentisme. I quines són les causes, i quines són les estratègies. I quina part és causa de la població mateix i els seus sentiments, i quina part prové de la falta de resposta del govern. O de les estratègies que es duen a terme. No pretenc un equilibri entre l'una part i l'altra.

—Capítol 'De la revolució dels somriures a l'odi desacomplexat'. Aquí què hi expliqueu, per exemple?

—Mostro l'evolució de totes les entrevistes que he fet durant les Diades. Des del 2012 he anat a totes. I al començament hi predominava l'aspecte econòmic. Molta gent demanava el pacte fiscal. I es queixaven de l'Espanya ens roba. I de mica en mica ha anat canviant el discurs. Cada vegada es parla més de sentir-se menyspreat, de sentir-se insultat. I el to va pujant fins al 2017, quan realment vaig veure que les entrevistes eren molt més contundents. Molt agressives. Un discurs molt fort. I realment sí, notaves un odi. Uns insults. Feia entrevistes i ni tan sols hi havia d'arguments. Eren



Hi ha persones que és clar que ja no guarden més silenci sobre com perceben la situació



ALBERT SALAMÉ

insults. Contra els franquistes. Fatxes. Ja no era una qüestió d'arguments. Notaves que hi havia un empenyament molt fort.

—I ara creieu que som en aquesta fase, doncs?

—Crec que sí, que ha crescut molt l'odi a Catalunya. I la fractura social.

—Per arribar a la conclusió de la fractura social, més enllà dels manifestants de les diades, qui més heu entrevistat?

—Bé, gent del carrer en alguns temes... No sé com dir-t'ho. Tinc una estudiant de divuit anys insultant els extremerys per ganduls. Doncs.... Haurem de pensar en quins temes... Fa poc vaig... entrevistar persones que es queixen... Per exemple. Sí, per exemple: les darreres persones que vaig anar a entrevistar van ser per l'afer de Sant Andreu amb els guàrdies civils. Hi ha persones que és clar que ja no guarden més silenci sobre com perceben la situació. I fins ara no es manifestaven, i ara sí.

—La Guàrdia Civil parlant de fractura social?

—Sí. I després persones que he entrevistat avui, i que t'expliquen que els han insultat perquè són periodistes. Periodistes que, pel fet de treballar en el mitjà, els insulten al carrer.

—I aquests periodistes la Guàrdia Civil els visita a la redacció?

—No ho sé.

—Personalment, a Sandrine Morel li sembla bé que es faci decidir a la gent sí o no?

—Decidir què?

—Independència sí, o independència no, en un referèndum.

—La independència de Catalunya és un tema minuat. Catalunya té uns llaços amb Espanya tan imbricats que és una pregunta que solament pot crear fractura, de moment.

—Doncs França ho demana a Nova Caledònia. A Nova Caledònia sí, i a Catalunya no? Per què?

—He viscut un any a Nova Caledònia. Ho conec molt bé. No té res a veure.

Nova Caledònia és una colònia. Una colònia de veritat. A Caledònia hi tens la població d'allà. Que, a banda de ser negres i de no tenir res a veure amb França, són a 20.000 quilòmetres, viuen en tribus.

—En tribus viuen?

—Avui, sí. Viuen en tribus. Amb una estructura comunitària on tot es comparteix. Viuen en pobles, sense sabates. Descalços i van a pescar. Mengen allò que pesquen. I fora del sistema occidental.

—Mira, com els escocesos.

—Com que com els escocesos? Els canacs. Mira, això és una altra cosa. Nova Caledònia és a 20.000 quilòmetres i no té llaços amb l'estat, a banda d'haver estat la terra on s'enviaven els presoners francesos. Com més lluny, millor. I després, tot i la fortíssima descentralització, també hi ha funcionaris i militars. A banda, una altra cosa: en tots els processos de descolonització que hi ha hagut a França (Algèria, Nova Caledònia) abans de fer-se referèndums en aquests territoris doncs es va fer un referèndum a l'estat francès. Es va fer el 1984.

—Mitterrand, va ser, si no m'equivoco.

—Sí. L'any 1984 es va acordar de fer una votació a França perquè la gent decidís a França si donaven dret d'autodeterminació a Nova Caledònia. I la gent va dir que sí amb una majoria brutal. I aleshores van acordar fer-lo en deu anys. I al cap de deu anys van dir que necessitaven vint anys més. França necessitava vint anys més per a fer el cens, i organitzar la consulta.

—I ara ha arribat. Es farà passat l'estiu. Ben curiós. Tres maneres d'abordar un mateix problema. Hem vist el cas francès i tenim el cas anglès, on els escocesos no són colònia. Doncs referèndum igualment. I finalment el cas espanyol. Com el descriuríeu, el cas espanyol, comparat amb França i Anglaterra?

—Crec sincerament que és molt difícil de comparar-ho amb el cas escocès.



ALBERT SALAMÉ

—Per què?

—Perquè Catalunya representa dins l'estat un pes molt més important. Aquí a Catalunya no s'entén gaire què és un estat. És molt difícil que un estat com a tal se suïcidi. O que renunciï voluntàriament al 20% del PIB. I tenen una lògica pròpia. Que explica el recel a deixar que s'exerceixi el dret d'autodeterminació en un territori tan plural com aquest. I segurament que la resposta que pugui sortir no solucionarà els problemes, sinó que crearà problemes territorials i de fronteres més greus. Perquè quan hi ha independències pot haver-hi problemes a les fronteres.

—A Europa això no ha passat.

—Com que no ha passat? Fins que no es van construir les fronteres va haver-hi guerres.

—A Europa hi ha hagut països nous, i independències durant tot el segle XX. Ara hi ha molts més països, i més independències que mai. I no hi ha problemes de fronteres.



Quan hi ha independències pot haver-hi problemes a les fronteres

—Però quan els països s'han creat...

—Txèquia i Eslovàquia. Cap guerra.

—No hi ha guerra. Però a banda d'aquesta separació de dos territoris iguals...

—Escòcia i Anglaterra. Cap guerra.

—És clar que no hi ha guerra. Hi ha hagut referèndum. És un procés pactat. Aquí s'ha fet unilateral. Jo parlo de les raons per les quals l'estat refusa un referèndum. No dic que la independència portaria guerra. No en tinc ni idea. Si hi ha un referèndum pactat segurament no hi hauria guerra. No en tinc cap dubte. Però hauria de ser pactat. No unilateral.

—Personalment creieu que aquesta seria la solució doncs? Un referèndum pactat?

—Un referèndum pactat? No sé. Jo crec que tal com està la situació crec que no.

—Creieu que no...

—Tal com està la situació a Catalunya, amb aquesta fractura, jo crec que no.

—I quina seria la solució?

—Primer que seguim a parlar. Que se'n parli i que després aconseguixin maneres que una majoria de gent guanyi, encara que uns pocs perdin. No que la gent es divideixi en dos. Una solució intermèdia que pugui satisfer el 70% de la gent, o el 80% de la gent. No el 51%.

—I l'avortament?

—L'avortament?

—Per legalitzar l'avortament necessites un 70% també? O amb el 51% n'hi ha prou? En quins casos cal un 70% i en quins no?

—No podem comparar una mesura de progrés social seguida per totes les democràcies europees amb un procés d'independència d'una regió d'un país. Jo no ho compararia. Per prendre-us l'exemple: a França quan es va prohibir la pena de mort, no hi havia majoria social per a fer-ho. I encara sort que no es va fer per referèndum. Hauria perdut. I continuaríem amb la pena de

mort. A Espanya, quan Zapatero decideix legalitzar el matrimoni homosexual no tinc clar que hagués guanyat. No crec que els referèndums impliquin progrés social necessàriament. Al contrari. Molt sovint és millor prescindir-ne per a fer avançar les societats.

—Per què es va fer un referèndum per entrar a la UE?

—Bé. A França es va fer un referèndum i es va perdre. I ens van fer entrar per una altra via. Entrar-hi, tothom va entrar-hi amb referèndum. Però quan s'havia de reformar i no funcionava van fer-nos passar per una altra via. Vull dir que cada tema té la seva solució. Hi ha molts referèndums que es volen i no es concedeixen.

—Podríem tenir morts damunt la taula. I no en tenim. Chapeau als responsables de...

—No hi són, per sort.

—Per sort? Els periodistes, crec, ens equivoquem no reconeixent a la classe política dels dos costats, també Rajoy, que no hi ha morts. Per tant, chapeau. No creieu?

—Jo ho vaig explicar. Quan Puigdemont se'n va anar, es pot analitzar com un gest de responsabilitat. Si s'arriba a quedar i es tanca al Palau segurament s'hauria arribat molt més enllà. És possible. I ho he publicat. Però crec que han volgut jugar amb els símbols fins al final. Fins a arribar a la ruptura unilateral, i al conflicte. Han jugat amb els símbols. I és perillós. I no hi ha morts, com dieu. Però podria haver-n'hi hagut. I continua essent possible. Sabeu per què? Perquè uns bojos no els controles. I amb la tensió no pots controlar tots els ciutadans. Però més que els dirigents polítics jo admiro la societat catalana.

—Per què?

—Per què justament no han arribat a les mans. Sí. Admiració. Crec que sí. Malgrat aquest odi, que mantinc que ha crescut, per molt que a molts independentistes no els agradi sentir-ho. ■■



No crec que els referèndums impliquin progrés social necessàriament. Al contrari



Més que els dirigents polítics jo admiro la societat catalana

JON IÑARRITU

‘Josep Borrell és el ministre més reaccionari que es pot nomenar’

El senador basc es també carrega contra el nomenament de Fernando Grande-Marlaska com a ministre de l'Interior



EH BILDU

JOSEP REXACH

El senador d'EH Bildu Jon Iñarritu és un parlamentari molt actiu: ha presentat més de set-cents preguntes al govern espanyol i moltes són per a demanar més informació sobre clavegueres de l'estat, les maniobres del govern contra Catalunya i la repressió del primer d'octubre. Per aquest motiu és dels polítics que desperta més simpaties entre el sobiranisme català. Hem volgut parlar amb ell i que ens expliqués per què EH Bildu va votar a favor de la moció presentada per Pedro Sánchez, què li semblen els nomenaments dels ministres i què pot significar per als interessos de Catalunya.

—Dimarts l'Audiència espanyola va empresonar els quatre joves d'Altsasu que estaven en llibertat condicional i sense que hi hagi sentència ferma. Us ho esperàveu?

—Lamentablement, amb l'excepcionalitat que té el cas Altsasu, era previsible que continués l'absurditat. El cas Altsasu parteix d'un muntatge policíac que ja ha estat desmuntat al judici. Però aquest muntatge, sumat al setge mediàtic que hi va haver, va originar que uns fets que eren una brega o una baralla de poca gravetat en un bar es convertissin en el relat oficial i es tipifiqués de presumpte terrorisme. Tothom sabia que no ho era i que era impossible que fossin condemnats per terrorisme, però l'objectiu no era aquest, sinó tenir una excusa per a treure el cas del seu jutjat natural i dur-lo a l'Audiència, a aquest tribunal d'excepció.

—Creieu que volien una sentència més dura?

—Sí. Oh, quina casualitat que precisament la jutgessa que presideix la sala que jutja el cas sigui Concepción Espejel, una senyora que és casada amb un coronel de la Guàrdia Civil, que ha estat condecorada per aquest cos i que es va haver d'inhibir del cas Gürtel per la seva proximitat al PP. En canvi, en aquest cas, tot i tenir una implicació i una proximitat familiar directa amb la Guàrdia Civil, no és separada del cas.



Amb Altsasu, cercaven caps de turc per donar un missatge a aquells que s'atreveixen a criticar la presència de la Guàrdia Civil al País Basc



La majoria de condemnes a Espanya del TEDH per no haver investigat tortures, van ser casos que van passar per les mans de Grande-Marlaka

—Per què dieu que el cas Altsasu té un caràcter excepcional?

—Jo interpreto el cas Altsasu com un avís a navegants. Darrerament hem tingut notícia de nombroses agressions d'agents de la policia. No solament baralles de bar en ambients festius i a altes hores de la nit, sinó que hem sabut que hi havia hagut agressions com les d'Algires. I a ningú no li passa pel cap de titllar aquests fets de terrorisme, ningú no demana que es jutgin a l'Audiència espanyola i molt menys que en condemnin els autors a penes dures com ha estat el cas dels joves d'Altsasu. Cercaven caps de turc per donar un missatge a aquells que s'atreveixen a criticar la presència de la Guàrdia Civil al País Basc. Veiem com intenten agafar caps de turc i, amb un càstig exemplar però desproporcionat, crear un pànic col·lectiu.

—Les imatges de la seva detenció us recorden els anys més durs del País Basc?

—Sí, òbviament. Els muntatges policíacs no són nous, els hem viscuts al País Basc. És absurd que set joves, per una baralla de bar amb el resultat d'un turmell ferit, siguin empresonats, condemnats a molts anys de presó i estiguin en unes pessimes condicions penitenciàries. Per si no n'hi hagués prou, ahir vàrem veure de nou els desembarcament de desenes de guàrdies civils a Altsasu, provocant i multant gratuïtament veïns del municipi. No s'entén aquest desplegament perquè els joves sempre que han estat citats han acudit als jutjats. No s'han amagat mai i per això crec que la detenció es va fer de manera desproporcionada i injustificada.

—Les sentències dels joves d'Altsasu, de Valtònyc i Hasél... Com llegiu la durada de la justícia espanyola?

—Hi ha una involució clara a l'estat en termes de llibertats i drets civils. Així ho demostren els casos que heu enumerat. Que hi hagi titellaires detinguts, que hi hagi rapers, rapers, que hagin d'entrar a la presó, que hi hagi piuladors que siguin a la presó... Això és una absurditat a l'Europa occidental. I veiem com a Espanya,

coses que no passaven fa trenta anys, en l'època posterior a la dictadura, passen ara. Hi ha una involució en termes democràtics. Veurem què farà ara el govern del PSOE, veurem si es modifica o se suspèn la 'llei mordassa', veurem també quins nous candidats hi haurà en un futur a ser membres del CGPJ... Però en aquest moment la legislació permet que jutges molt conservadors s'engresquin amb una legislació d'excepció. Veurem també qui escullen de fiscal general de l'estat.

—Sí que sabem qui serà la nova ministra de Justícia, Dolors Delgado. Us agrada?

—Com a independentista basc, no tinc la millor opinió de la manera com Delgado actua amb les qüestions del País Basc. Però espero, vull creure, que fos alguna cosa del passat, en un ambient d'excepcionalitat, i espero que tingui un altre criteri. Ella va ser una de les fiscals en els macrojudicis contra l'esquerra independentista basca.

—I el nomenament de Grande-Marlaska, què us sembla?

—Grande-Marlaska es destaca per haver estat vinculat a les pàgines més fosques de la repressió, de l'excepcionalitat i del 'tot és ETA'. Recordem que la majoria de condemnes a Espanya del TEDH per no haver investigat tortures, van ser casos que van passar per les seves mans. Veurem com actua en el futur, però vist el seu passat no és pas gaire esperançador.

—Si el tinguéssiu al davant, què li demanàrieu?

—Si farà autocrítica de la seva gestió en el passat i si ha canviat els seus postulats.

—EH Bildu va votar a favor de la moció. Amb quina prioritat?

—Com a sobiranistes bascs, el nostre vot per a Sánchez no va ser de suport, ni perquè ens faci tenir pas gaire confiança, ni perquè creguem que el PSOE esmenarà els errors del PP dels últims anys, sinó perquè creiem que per higiene democràtica s'havia de fer fora el PP del govern. És un partit que havia convertit

les institucions en una font de finançament pròpia, un partit amb el nombre més gran d'encausats de la UE. De fet, té més encausats que tots els partits de la UE en conjunt. Era una necessitat vital fer-los fora de les institucions. Ara, no creiem pas tampoc que el PSOE sigui el més oposat a tot això que ha fet el PP. De fet, alguns ministres que de moment s'han nomenat poden ser positius per a les qüestions socials i el conflicte territorial amb Catalunya i el País Basc. Però n'hi ha, com Josep Borrell, que és el més reaccionari que es pot nomenar. Per tant, veurem com va actuant el PSOE.

—Des de l'òrbita basca, l'entrada del PSOE era el millor moviment per a frenar l'auge de Ciutadans?

—Bé, com sabeu Ciutadans no té representació al País Basc. Té un diputat i prou... És cert que algunes lectures assenyalen que el bipartidisme hauria pogut fer una tenalla contra Ciutadans i que qui ha sortit més perjudicat de la moció són ells. Però veurem com evoluciona tot. Sí que és cert que Ciutadans té un rebuig més gran als drets forals, al concert econòmic i a la quota, però en altres aspectes són bastant semblants. Però també és cert que Ciutadans ha triat com a cavall de batalla per a pujar electoralment l'anticatalanisme i l'antibasquisme. Ara, observant la història recent, els partits, quan arriben al govern, no són tan radicals com sembla. Per això, no hi veig canvis gaire substancials amb el PP.

—Sou molt actiu fent preguntes parlamentàries al senat. N'heu fetes més de set-centes. Recentment us vàreu trobar que l'estat es va negar a respondre quantes vegades havien utilitzat funcionaris espanyols balises de seguiment. I es van emparar en una llei franquista. És corrent, això?

—No és pas gaire freqüent, però tampoc no és cap excepcionalitat. Quan preguntes sobre un afer que els incomoda, acostumen a al·legar que és secret. Ja ho van fer amb l'operació Copèrnic que va reprimir el referèndum del primer

d'octubre, fins que va comparèixer el ministre i va decidir de donar xifres i dades. Algunes, no totes. És absurd que per una banda no es vulgui donar informació en seu parlamentària a parlamentaris que tenim dret de saber-la, i que per una altra banda el ministeri les faciliti a alguns mitjans de comunicació. Va ser el Ministeri d'Interior que va revelar que hi havia hagut agents, tant policials com d'intel·ligència, que havien participat en seguiments amb balises al senyor Puigdemont. Però quan vàrem preguntar per això ens van dir que era secret. I, per acabar-ho d'adobar, que s'emparin en una llei franquista. És un escàndol. Moltes vegades el PP insisteix a dir que no hi ha rastre del franquisme, que l'única cosa que volem fer és ridiculitzar-los, però són ells mateixos que s'aixopluguen en lleis franquistes per no donar més informació.

—Quina és la resposta que més us ha impressionat?

—És bastant habitual que no responguin. Quan més m'he estranyat ha estat quan m'han mentit clarament. El govern té l'obligació de dir la veritat i de donar-me informació fidedigna.

—I creieu que us han mentit?

—He vist com m'han negat l'existència d'informes de temes bascs, per exemple, i que després han estat publicats a la premsa. Per exemple, em van arribar a dir que no hi havia un informe policíac sobre la influència de l'esquerra independentista en l'educació pública a Navarra, però aquest informe ha estat publicat en un mitjà com El Mundo. Només és un exemple.

—Això us serveix per a conèixer les entranyes de l'estat espanyol.

—Moltes d'aquestes preguntes no les faig solament per a obtenir informació per a fer de control del govern, sinó també per a posar en evidència i denunciar els fets. Aquestes preguntes parlamentàries al govern figuraran per sempre al Butlletí Oficial de les Corts i posaran en evidència l'estat davant les seves incongruències i



Ciutadans ha triat com a cavall de batalla per a pujar electoralment l'anticatalanisme i l'antibasquisme



Les preguntes parlamentàries al govern figuraran per sempre al Butlletí Oficial de les Corts i posaran en evidència l'estat

contradiccions en algunes respostes. Ja he animat tots els parlamentaris a interpellar sobre allò que ens grinyola de l'estat. Més enllà del que llavors puguin respondre de manera escrita.

—Moltes preguntes són sobre les clàvagues de l'estat, les maniobres de l'estat contra Catalunya o la repressió del primer d'octubre. Per què us centreu tant en Catalunya?

—Bé, en primer lloc sóc portaveu de la comissió d'Interior i moltes vegades em toca de tractar d'aquests temes. En segon lloc, EH Bildu té una posició de solidaritat total amb els republicans catalans i les seves formacions. A més, jo em considero amic de molts dels que ara són a la presó. Per tant, davant la repressió tan brutal a què és sotmesa Catalunya, observo com una obligació, sobretot en termes de solidaritat, el fet d'actuar com més professionalment millor i fent la millor tasca que puc fer com a representant d'EH Bildu al senat. Però jo crec que les meves iniciatives tenen molt ressò perquè es fa més estrany que sigui un diputat basc qui les faci. ■



BEL POZUETA

‘Ens han parat una trampa’

Entrevista a la mare d'Adur Ramírez de Alda, un dels joves d'Altsasu, sobre la sentència del cas

CLARA ARDÉVOL

L'Audiència espanyola va ordenar ahir l'ingrés a la presó dels joves d'Altsasu (Navarra) Iñaki Abad, Aratz Urrizola, Jon Ander Cob i Julen Goikoetxea. Han estat condemnats sense sentència ferma a penes entre nou anys i tretze anys de presó per una baralla en un bar amb dos agents de la Guàrdia Civil i sengles parelles. Per aquest mateix cas, ja fa un any i mig que Adur Ramírez de Alda, Jokin Unamuno i Oihan Arnanz, ara també condemnats, són tancats en presó condicional. Diven-dres es va anunciar la sentència del cas. L'Audiència espanyola no va condemnar els joves per terrorisme, com demanava la fiscalia i les acusacions particulars, però sí per uns altres delictes: desor-dres públics, atemptat contra agents de l'autoritat, lesions i amenaces.

Parlem amb Bel Pozueta, mare d'Adur Ramírez de Alda, que ha estat condem-nat a dotze anys. Entre més coses, Pozueta denuncia que el judici ha consistit en un intent de desacreditar els acusats pel fet de tenir una suposada ideologia i que la sentència concreta una 'venjança molt ben planificada'.

—Com esteu, els familiars dels joves, després de la sentència i de les deten-cions i els empresonaments d'ahir?

—Estem molt i molt entristits, aclaparats i amb molta ràbia. Tenim una sensació d'impotència i de desprotecció increïble. Si la sentència va ser increïble, malgrat que ja intuïem alguna cosa, això d'ahir és una volta més a la rosca de la repressió.

—Malgrat que no intuïeu les deten-cions, abans d'ahir sí que vau detectar la presència de policia secreta a Altsasu.

—Sí. Vam començar a veure una altra vegada la realitat dilluns al vespre, quan vam detectar que hi havia moviments i policia secreta. Els familiars fem una reunió cada dilluns i cada dijous i tres policies secretes van enregistrar tots els qui entràvem al local. A la nit també vam veure que a les cases de la vora dels encausats hi havia cotxes i moviment de



El delict de terrorisme no s'ha recollit, però han estat condemnats com a terroristes



Em van demanar si havia anat mai a cap manifestació pels presos d'ETA

policia. Llavors vam començar a reviuir allò que ja havíem viscut fa un any i mig. Com que la sentència condemnatòria ha estat tan inhumana, pensàvem que amb això ja n'hi hauria prou i que, si més no, fins que la sentència no fos concretada no hi hauria detencions.

—No tan solament no hi ha sentència ferma, sinó que finalment han estat condemnats a penes més baixes que les que demanava la fiscalia i han complert les mesures cautelars. Així i tot, han decidit de detenir-los i empresonar-los...

—Sí. Han viscut durant un any i mig amb unes peticions fiscals de cinquanta anys. Han complert correctament totes les mesures cautelars i no hi ha hagut cap intent de detenció. Ara hi ha una sentència que no és ferma però amb peticions de nou anys i, en el cas d'Iñaki Abad, de tretze. Sense fer una crida perquè acudeixin a la vista de l'Audiència espanyola, es tornen a plantejar una macrooperació per ensenyar aquesta fortalesa militar que té la Guàrdia Civil i per recordar al poble d'Altsasu i a qui vulgui mirar que ells són els qui poden decidir i fer. Això és terrible. És molt dur...

—Aquesta nova arbitrarietat és un altre episodi de la guerra psicològica contra vosaltres?

—Forma part, clarament, de l'expressió d'un estat no democràtic que pren la repressió com el pa de cada dia contra tota aquella entitat o persona que no entri en la línia d'allò que està marcat. La repressió es va estenent cada vegada més i pot arribar a qualsevol.

—No han estat condemnats per terrorisme. Però l'acusació de terrorisme ha estat la manera que fossin jutjats per l'Audiència espanyola i que rebessin penes molt dures?

—Sempre hem dit que hi havia una intencionalitat clara de donar més magnitud als fets i a allò que realment viuen les suposades víctimes de la suposada pallissa. S'hi ha donat grandiloqüència per a justificar un delict de terrorisme. Aquesta intencionalitat ha implicat que el

cas no sigui portat per un tribunal natural, com podria ser l'Audiència de Navarra, sinó per un tribunal excepcional. Saben que les penes que decidirà l'Audiència espanyola seran el doble o el triple que en un tribunal natural. Les coses s'han de dir clarament: ens han parat una trampa. Una pena de terrorisme són dotze anys i mig i les penes que s'han posat a Adur, Jokin, Oihan i Iñaki, per exemple, han estat de dotze anys i tretze. El delict de terrorisme no s'ha recollit, però han estat condemnats com a terroristes. A més, tota la justificació té un caràcter ideològic. Això mateix va fer el fiscal a l'hora de sentenciar i presentar les seves conclusions i és l'única cosa que ha tingut en compte el tribunal de l'Audiència espanyola.

—Amb aquest parany volen que la gent pensi que encara han tingut sort i que no els han tocat tants anys de presó com els demanaven?

—Les peticions eren desorbitades i sabien que ni el delict de terrorisme ni aquestes penes no es podrien sostenir en cap tribunal, i menys a Europa, que tornaria a cridar l'atenció a l'estat espanyol. Totes les parts d'aquest judici sabien clarament que no es podria defensar ni mantenir el delict de terrorisme, però han fet aquestes peticions desorbitades sabent que després la condemna seria igualment desorbitada però la gent podria concloure'n: 'Bé, no són cinquanta anys...' Les famílies hem dit durant aquestes tres setmanes que quinze anys, deu o cinc per unes lesions que no van ser greus no és una condemna adient. Hem vist que no ha estat així, que la venjança era molt ben planificada i que s'ha concretat. Les detencions d'ahir són la cirereta d'aquesta barbàrie.

—Quan parlàveu d'aquest caràcter ideològic, a què us referíeu?

—Es parla que hi havia una intencionalitat d'expulsar les forces de seguretat. Això com ho concreten? A tots els testimonis que vam presentar les defenses ens van demanar si anàvem a manifestacions i si havíem anat a manifestacions en defensa dels joves. A mi em van demanar si havia

anat mai a cap manifestació pels presos d'ETA. A tots els testimonis ens van voler induir o relacionar amb una ideologia concreta i ens van voler desacreditar per una presumpta ideologia. En el cas dels nostres fills, no han arribat a poder justificar el delictes de terrorisme, però sí que s'ha parlat del fet que poguessin tenir relació amb el moviment 'Ospa Mugamendia', que és legítim i legal, per a poder argumentar l'agreujaent. I és amb els agreujants que han pogut inflar aquestes penes.

—Això a banda, hi heu trobat més irregularitats?

—Bé, les irregularitats van començar en el moment de la instrucció. La jutgessa Lamela no va deixar que s'hi aportessin proves testimonials ni documentals. Va ser un inici amb un sol relat, el de la Guàrdia Civil. D'una altra banda, quan era a punt de començar el judici, vam voler introduir testimonis i proves i la majoria ens els van denegar. Vam començar-lo en una situació de completa desprotecció. Al judici vam veure que ens jutjaven per la ideologia. El summum va ser quan a Iñaki Abad li van acceptar la presentació d'un vídeo que desmuntava totalment la versió policíaca i de la fiscalia: precisament per aquest vídeo és de les persones que té un càstig més alt (tretze anys de presó). Ell era qui enregistrava i mostrava clarament que ni era un fet prèviament organitzat, ni els increpaven pel fet de ser guàrdies civils, ni el sergent estava ferit de tanta gravetat com es diu. Anava amb una camisa blanca impol·luta, sense sang ni cops, que tenia davant els encausats i no els reconeixia. Això desmuntava totalment el relat de la Guàrdia Civil. A Iñaki l'han castigat. La venjança té nom d'Iñaki.

—Penseu que pot passar una cosa semblant amb els presos polítics catalans?

—No puc dir què crec, però sí que veig que la lògica de la justícia espanyola és injusta. Ens podem trobar qualsevol cosa. Hem dit 's'atreviran a fer...?', i ho han fet. Ens preguntàvem si s'atrevirien a ficar tots els joves a la presó i ara veiem que sí que s'hi atreueixen.

—Al principi teníeu por de vincular el vostre cas amb el dels presos catalans, però ara heu canviat i feu actes compartits. Per què?

—El procés ha estat simètric i paral·lel. De por, no n'hem tinguda mai, però sí que hem volgut que cada cas i procés es veiés de manera diferenciada per no donar arguments a qui considerem que ens pot fer mal. Veiem que és important d'unir forces i per això mateix veiem la necessitat de tenir-nos. Amb els familiars dels presos catalans compartirem coses de manera no pública perquè ens sembla que l'experiència d'aquest any i mig els pot ser enriquidora. No tenim por, però sí molta cautela.

—Quins mecanismes de recurs us queden?

—En deu dies tenim la possibilitat de presentar un recurs davant la sala de l'Audiència espanyola. No n'esperem res. Posteriorment, el recurs es farà al Suprem, i hauréu d'esperar un any. Ací hi ha l'esperança que hi puguin posar sentit comú. Però no podem oblidar que va ser el mateix Suprem que va decidir de dur aquest cas a l'Audiència espanyola i no deixar-lo a l'Audiència de Navarra. Tornem a estar en la situació que no sabem què pot passar. La situació política, evidentment, marca molt.

—Teniu esperança en els tribunals europeus?

—La majoria de persones relacionades amb el món de la judicatura ens asseguren que allà ens donaran la raó, però arribar-hi implica un recorregut de vuit anys o deu. El Tribunal Constitucional, que gestiona aquesta tramitació, ha allargat i engruixit el termini perquè el cas arribi a Europa. Al cap d'aquests vuit o deu anys, encara que ens reconguin que els nostres fills havien de ser a casa, ja hauran pagat un càstig que no hauria d'haver pagat. És per això que demanem que els ciutadans surtin al carrer. Que cridin ben alt que això és una gran injustícia i que, a més, Altsasu pot ser qualsevol. Fem una crida als pobles de la península perquè vinguin a Pamplona



Va ser el mateix Suprem que va decidir de dur aquest cas a l'Audiència espanyola i no deixar-lo a la de Navarra



Es nostres fills haurien de ser a Pamplona, malgrat que nosaltres diem que on haurien de ser és al carrer

el dia 16 i que, juntament amb Altsasu Gurasoak, mostrin la gran ràbia amb aquesta idea que això no és justícia i que no ho admetrem.

—Com que no seran condemnats per terrorisme, canviarà el seu règim penitenciari?

—La justificació per a mantenir el règim FIES era que eren empresonats per un delictes de terrorisme. Ara se suposa que no l'haurien d'aplicar, però ja ens han advertit que el FIES té un caràcter ideològic i que dependrà d'Institucions Penitenciàries. Així doncs, poden continuar amb aquest règim malgrat que siguin 'presos comuns'.

—I hi ha cap possibilitat d'acostar-los a Navarra?

—Utilitzen la dispersió i l'allunyament per a causar més dolor. Ara que els diran que són presos comuns, els nostres fills haurien de ser a Pamplona, malgrat que nosaltres diem que on haurien de ser és al carrer. Ja han complert de sobres la pena per unes lesions mínimes. La més gran és un turmell trencat... Ja l'han complerta de sobres sense haver-se provat res. ■

ÒSCAR ANDREU

‘Vinc d’una tradició d’humor català que moltes vegades ha hagut d’anar a l’Audiència espanyola’

Entrevista a l’humorista de ‘La competència’ de RAC 1 i ‘Està passant’ de TV3



ALBERT SALAMÉ

ORIOL BÄBLER

Baixa mig atribolat de la plaça Francesc Macià, la moció de censura contra Mariano Rajoy li ha desmuntat per segon dia consecutiu l'emissió de ‘La competència’. Òscar Andreu (Terrassa, 1975) és alt i espigat. Fa quaranta minuts que camina, però no llueix ni una gota de suor. La ca-

misa de quadres, impol·luta. Carrega una bossa, i abans que el fotògraf el segresti en ple barri de Sant Antoni, demana un te verd en una coneguda cafeteria.

Andreu expressa el seu desinterès per l'últim esclat mediàtic. ‘Jo prefereixo fer un programa normal’, explica sobre la moció. És divendres, Mariano Rajoy ja no

és president, i la televisió no el requereix fins dilluns que ve. És l'únic forat que té en una agenda que treu fum. ‘Vaig de cul, però crec que he aconseguit trobar l'equilibri’, admet.

Al soterrani de la cafeteria, entre prestatgeries amb caixes de cartó i parets pelades, trobem la calma suficient per a



L'humor no deixa de ser una manera de fer política i posicionar-se en el temps, en l'espai i en la història



Cal estar molt connectat a l'actualitat i cal afinar per no cagar-la amb les bromes

fer l'entrevista. Les taules tenen un deix de pupitres d'escola. Amb Andreu parlem de ràdio, televisió, política, humor, censura i xarxes socials. També toquem aspectes més personals i la fama que li ha reportat la pantalla petita. 'Nou anys més tard, alguns veïns de l'escala m'han descobert', diu.

—La primera, ara que tothom en parla, i així esberlem el gel. Què n'opineu de la moció de censura? Alguna esperança en Pedro Sánchez i el PSOE?

—No, en absolut. Esperança en la meua gent, el meu país... Però en les coses que puguin decidir a 600 quilòmetres, ni tinc esperança ni deixo de tenir-ne. Em preocupa més el meu país que no pas una moció de censura a Madrid. M'interessa més què fem nosaltres.

—Al programa com afronteu un dia com avui, en què Jordi Basté ho acapara tot?

—Ho acceptem [riu]. No hi ha cap més sortida, ens adaptem. Hem arribat a fer el programa, tant a la ràdio com a la televisió, quan acabaven de sortir notícies importantíssimes. L'actualitat no para. I això diu molt a favor dels equips de guionistes, que són gent que tenen sempre una orella parada per treure punta de tot allò que passa. A la ràdio és més fàcil de fer perquè és un mitjà més immediat. La televisió és un mecanisme més feixuc.

—Què creieu que és més complicat: fer humor de la política o fer política?

—No he fet mai política en el sentit de pertànyer a un partit. Jo sé fer la meua feina, que és fer humor de la política. Per mi, és més senzill això, tot i que no deixa de ser una manera de fer política i posicionar-se en el temps, en l'espai i en la història. Fent humor transmetes idees, encara que siguin recaragolades, manipulades i deformades per aconseguir fer riure.

—Teniu la sensació que a vegades, encara que sigui sense voler, fent un humor tan aferrat a l'actualitat acabeu trepitjant el territori del periodisme?

—No, no fem periodisme. Si més no,

aquesta no és pas la meua sensació. Si és així, tenim un problema.

—Ho dic perquè hi ha gent que no té cap més contacte amb la informació que mitjançant programes com el vostre.

—Això és un símptoma que les coses no funcionen. Quan fas servir humoristes per informar-te és que qui t'ha d'informar, és a dir, el periodista, no acaba de rutllar bé. Que els pallassos fem informació demostra que alguna cosa falla.

—A vegades, potser els periodistes fem més el pallasso que no pas informació.

—Aquesta era la segona part de la reflexió, però no la volia fer davant vostre [riu].

—Amb tot el respecte pels pallassos.

—Oh, i tant, i algun pels periodistes.

—Sortiu de la ràdio, dineu i cap a la televisió. No aneu molt estressat?

—Sí, vaig de cul. 'La competència' i 'Està passant' són dos programes de molta intensitat. Cal estar molt connectat a l'actualitat i cal afinar per no cagar-la amb les bromes. Afinar vol dir que la feina rere els micròfons i les càmeres estigui ben feta, perquè els espectadors i els oients no són imbècils.

—I la vida personal?

—Fa molts anys que faig una cosa similar i crec que he trobat un equilibri.

—Com us sentiu a la televisió?

—Una mica estrany, perquè no és el meu mitjà. Hi he treballat molts anys, però darrere les càmeres. No havia donat mai la cara i és un llenguatge molt diferent, no hi estic acostumat. No m'hi acabo de trobar del tot còmode. És com si estigués aprenent a parlar xinès. Hi ha certa inseguretat. Sé que només pot millorar.

—Però d'ençà del primer programa hi ha una evolució.

—És evident que hi ha una evolució des de la incomoditat més absoluta fins a una certa incomoditat. Ja veurem com acabem la temporada.



*El ressentiment
és la gasolina dels
mediocres*



ALBERT SALAMÉ

—Com us embarqueu en aquest projecte? Necessitàveu fer el salt a Òscar Dalmau després de tants anys?

—No, no funciono per ressentiment. El ressentiment és la gasolina dels mediocres. Era una proposta d'en Toni Soler. Ell tornava a fer televisió de cara als espectadors i em va proposar que li fes costat. Era el moment. Em venia de gust provar-ho.

—La vostra presència a la televisió altera les dinàmiques de 'La competència'? En el sentit que Dalmau sempre era el dels bolets i 'El gran dictat'.

—Per nosaltres és material per a fer mofa. Perquè, i no us enganyo, pràcticament tot ens serveix per a fer guix de guió. Tot ho encabim, d'alguna manera, no solament l'actualitat, sinó la realitat, que són dos aspectes diferents de la mateixa cosa. I no s'han de confondre.

—On creieu que rau l'èxit del programa 'Està passant'? Perquè no és un format innovador i beu molt del xou clàssic nord-americà de Bill Maher o Jon Stewart.

—Sí, és així. 'Està passant' és un xou per a comentar les notícies que han passat durant el dia. Potser hi havia un dèficit en la televisió pública d'un programa d'aquestes característiques. En un moment en què hi ha molta actualitat, i molt convulsa, que hi hagi algú que tingui un altre punt de vista crec que és interpretat com una cosa agradable. Ajuda a descomprimir. Fins ara, les audiències acompanyen i les crítiques tampoc no són completament destructives. El programa ha trobat el moment i l'espai ideal. I no és una franja gens fàcil, donem peu al Telenotícies.

—Parlant del TN. Què, la secció amb Toni Cruanyes?

—Doncs molt bé. Ha estat una grata sorpresa, jo no el coneixia. És una de les seccions que més destaca la gent i mira que és senzilla. Bàsicament fa un spoiler del Telenotícies i després nosaltres li fem una pregunta i d'aquí sorgeix un petit triàleg totalment improvisat. I fotem cul·lerada, res més. En Cruanyes prou feina té amb el TN per a aprendre's frases per a un altre programa. Ho fem curtet i distès.

—En una entrevista a TV3 amb Anna Guitart deieu que escrivíeu per vanitat. —És així, sí.

—Ara que sortiu a la televisió, com porteu aquesta vanitat i la fama?

—Hi ha un canvi substancial. Ara la gent em veu, no només em sent. Passar de l'oïda a la vista és com passar de l'eroticisme a la pornografia. Sí que agraeixo que la gent, en un percentatge molt elevat, sigui molt agradable, discreta i educada.

—De debò?

—Sí, sí, sí. He notat mirades, apropaments, preguntes, crítiques... Gent que s'acosta i et diu què pensa. Amb la ràdio m'havia passat alguna vegada, però amb la televisió aquest fenomen es multiplica.

—Alguna anècdota?

—Les anècdotes generalment són de ruïna.

—De ruïna?

—Sí, que generen humor i que a mi per a la feina em van bé per a tenir teca.

És força habitual que em diguin: 'Som *superfans*, et veiem sempre per la televisió, ens encantes. Ens pots signar un autògraf, Òscar Dalmau?' Pam.

—No...

—La confusió és a l'ordre del dia. Evidentment no ens assemblem físicament, però tots dos ens diem Òscar. I ja està [riu]. També m'ha passat que fa nou anys que visc en un bloc de pisos i els veïns em diuen: 'Hòstia, no sabíem que vivies aquí.' I això és la televisió. Nou anys més tard, alguns veïns m'han descobert. D'altra banda, això també parla molt bé de mi com a veí. No molesto.

—El vostre personatge com l'analitzeu? Sou el contrapunt de l'humor negre de *Jair Domínguez*?

—No ho sé. Jo agafo un dels temes del dia i el desenvolupo. Allò que no entra a les altres seccions ho agafo jo i en faig un relat que estigui dins dels marges de permissibilitat d'un horari que encara és infantil.

—I un canal públic.

—Aquesta és una altra. Però, hòstia, tenint en compte que és un canal públic, Déu n'hi do. També tinc la sensació que hem eixamplat allò que es podia dir i allò que no.

—Hi ha gaires límits, o és més aviat autocensura?

—Segurament té molt a veure amb l'autocensura. Jo treballo en un mitjà privat i en un de públic. En el privat, fins ara, no ens han dit mai res. Cap problema. Ja sé que pot cridar l'atenció, però a nosaltres en concret no ens han posat cap límit. Quan vas a fer humor a la pública, ets conscient que fas una televisió per a tothom. Ara bé, com transportes això cap a bon port ja és una altra cosa. Procures no autocensurar-te. Perquè, en definitiva, fas humor. I l'essència de l'humor, moltes vegades, rau en la transgressió. Si no, no fa gaire gràcia.

—De què no faríeu befa, a la vostra secció? Teniu cap límit?

—Oh, i tant que en tinc. El límit és no aprofitar-se de qui no té armes o eines



ALBERT SALAMÉ

per a defensar-se. No té cap sentit disparar cap avall, és massa fàcil. Com a humorista, riure's de qui ho passa malament és massa senzill. Però si hi penses, sincerament, crec que no faria cap mena de gràcia. I el límit de l'humor és que faci gràcia. Si no en fa, has passat el límit.

—Recuperant el vostre paper a 'Està passant'. És l'Òscar Andreu, tal com és, o és un personatge?

—És un personatge que té traces d'Òscar Andreu. És un Òscar Andreu amb traces de màscara d'alguna altra cosa. A la ràdio fem servir moltes màscares, i a la televisió no sé si sóc jo o si sóc jo davant una càmera essent conscient de l'hora, el públic i el canal on treballo. No sé ben bé si sóc jo, però tampoc sé del cert si existeixo del tot. Crec que m'estic complicant [riu].

—Tothom actua diferent quan se sent observat, oi?

—Segur. I més, amb quatre càmeres, micròfon, públic al plató i davant la televisió. Saps que allò que fas s'amplifica al moment. I també saps que et podran

fer comentaris. Això, vulguis o no, ho tens en compte.

—Com a humorista quins referents teniu?

—Moltes vegades em deixo anar, però vinc d'una tradició i en sóc molt conscient.

—Quina?

—De la tradició del Cu-Cut, del Papus, d'en Pepe Rubianes, del Jueves... D'un humor d'actualitat i català que moltes vegades ha hagut d'anar a donar explicacions a l'Audiència Nacional. Quan no els han cremat la redacció, els han tancat o els han segrestat la revista. També vinc de la tradició del 'Persones humanes' d'en Quim Monzó. Quan no els han tancat el programa, els han amenaçat. Aquest és el meu bagatge. Sóc molt conscient d'on vinc, la cosa que no tinc tan clara és on sóc.

—Heu pensat que també us pot passar?

—Sí, però amb una certa distància perquè, si no, t'acabes autocensurant. La censura funciona d'una manera subtil. Potser algú té al cap la idea d'un home que t'assenyala

amb un dit i que et diu amb to d'amenaça: 'No facis això.' No funciona així. El món de la censura –va a temporades, també– és absolutament subtil. Ells saben que disparant contra un, se'n ressentirà tot allò que hi hagi al voltant. Si tu envies en Ferrús a l'Audiència Nacional, tot allò que envolta el Jueves sabrà a què s'exposa. Però això serveix per a tots aquells que fan humor, com en Toni Albà, que també ha hagut de passar pel jutjat. No cal dir les coses, el subtext és prou potent per a advertir el personal. El poder, moltes vegades, s'expressa així: subtilment.

—**I teniu cap referent estranger?**

—En la barreja aquesta de política i humor m'agraden molt en George Carlin i en Bill Hicks. Pel que fa al treball físic, que també és important, m'agrada molt en Jim Carrey.

—**Jim Carrey?**

—Ell mateix. Em refereixo sobretot a la gestualitat. Com veieu, són referents majoritàriament blancs i homes. I això també és simptomàtic, ho reconec. I en certa manera, també m'autoanalitzo. Podria haver dit Eddie Murphy, que també m'in-

teressa com a humorista, Dave Chappelle o Richard Pryor. I fixeiu-vos, continuo sense haver esmentat dones... És trist. Crec que és important reconèixer-ho i entendre que participem d'aquest masclisme. És necessari ser-ne conscient i denunciar-ho. La falsa equidistància només perpetuarà la seva exclusió.

—**És masclista, el món de l'humor?**

—No sabria dir si ho és més o menys que cap altre sector laboral, perquè ho desconec. Però no és diferent de la nostra societat, i les actituds masclistes hi imperen.

—**Feu ràdio, televisió, música, literatura... Què us queda per fer?**

—Doncs, descansar [riu]. No està malament, eh? Poder descansar prou per a continuar fent coses. Fer guaret, deixar que les coses respirin, no fer per fer. No trobar-me en una cadena de rutines absurdes. És important no fer res. M'agradaria trobar un moment per a no fer res.

—**Què feu per desconnectar, doncs?**

—Absolutament res. Em tanco a casa. No tinc fills, ni gos, ni cotxe...

—**I amb el temps lliure?**

—A banda de res, lleigeixo quan puc. També entro a internet. Viatjo quan tinc un mes de vacances. Intento mirar i veure coses. Res humà m'és aliè. Tot em desperta curiositat. I que duri. No m'avorreixo gaire.

—**Parlant d'internet, quina relació teniu amb les xarxes socials?**

—De calma i certa distància. No s'han de confondre amb la realitat, ni tan sols amb l'actualitat. Cal trobar l'equilibri. Estan bé per a certes coses... Passa una mica com amb els ganivets. Estan molt bé si en saps fer un bon ús. Segons com, les xarxes socials són una trampa. De moment, les faig servir amb respecte i distància. Amb moderació.

—**Ho dic perquè l'Òscar Andreu a Twitter és molt polititzat.**

—Vinc força polititzat de casa. En moments molt convulsos, penjar determinades qüestions em sembla frivolitzar i em costa una mica trobar-hi el punt. Però sí que procuro aprofitar que tinc un canal, un amplificador, per assenyalar aquelles coses que em semblen injustes. Crec que és necessari.

—**El pares estaven involucrats en política?**

—No d'una manera directa. Els avis havien amagat El Mundo Obrero al final del franquisme i al principi de la transició. És una cosa que s'ha parlat poc a casa, però jo sempre he estat interessat per la qüestió política i per prendre consciència.

—**I el pares, d'on vénen?**

—La meua mare és de la Franja, és fragatina, i el meu pare era cordovès. Es van conèixer a Terrassa. És la història del 70% dels catalans. Hi ha poques coses més catalanes que venir de fora. Que l'aiguabarreig. Ho explica l'Anna Cabré, demògrafa, que diu que els catalans tenim una manera molt peculiar de barrejar-nos i multiplicar-nos. D'una banda, fem la tècnica old school, és a dir, cardem, que no està malament, i d'una altra, captem d'alguna manera la gent de fora. Per això algú que és de fora es pot sentir aquí com a casa. ■



ALBERT SALAMÉ

Querellants per la República enllesteix la querella contra Llarena i tres magistrats més del Suprem

Tribunals Preveuen de presentar-la a finals de juny i creuen que el procés judicial pot allargar-se dos o tres anys perquè acabarà al Tribunal d'Estrasburg

ROGER GRAELLS

La querella per prevaricació contra el jutge del Tribunal Suprem espanyol Pablo Llarena està gairebé enllestida. Impulsada pel grup Querellants per la República, la querella també inclou els tres magistrats de la sala segona del Suprem: Alberto Jorge Barreiro, Miguel Colmenero Menéndez de Luarca i Francisco Monterde Ferrer.

El text, al qual ha tingut accés VilaWeb, se centra en la vulneració del dret de sufragi actiu de Jordi Sánchez. És una querella criminal per delictes continuats contra drets cívics i drets fonamentals i que invoca el Pacte Internacional dels Drets Civils i Polítics, el Conveni Europeu dels Drets Humans, la Declaració Uni-

versal dels Drets Humans, la constitució espanyola i l'estatut. A banda, adjunta la resolució del Comitè de Drets Humans de l'ONU que instava Espanya a prendre totes les mesures necessàries per a garantir els drets polítics de Sánchez.

També denuncia que les actuacions del Suprem espanyol han 'retallat i usurpat a posteriori i sense motiu legal' allò que la ciutadania va decidir a les eleccions del 21 de desembre del 2017, així com el 'principi d'oportunitat política' d'aquest tribunal per a impedir la investidura de Sánchez amb les seves resolucions i la ingerència en el poder legislatiu. Concretament, n'assenyalen les resolucions del 9 de març, del 12 d'abril i del 17 d'abril, les quals dene-gaven la llibertat a Sánchez per a assistir al parlament al



Pablo Llarena, el magistrat del Suprem que porta la macrocausa contra l'independentisme. E.P.

Una trentena d'advocats s'han encarregat de recollir documents i informació i de redactar la querella durant les hores lliures

Són conscients que el més probable és que el Suprem l'arxivi o que directament no l'admeti

ple d'investidura. Les dues primeres corresponen a Llàrena, i la segona a la sala segona.

Com s'ha gestat?

La intervenció del catedràtic de dret constitucional Javier Pérez-Royo al programa 'Preguntes freqüents' de TV3, en què argumentava per què la ciutadania podia querellar-se contra Llàrena, va ser determinant. Tres nois van obrir un grup de Telegram que en poques hores va reunir prop de deu mil persones. D'aleshores ençà, una trentena d'advocats s'han encarregat de recollir documents i informació i de redactar la querella durant les hores lliures.

'A la primera reunió, vam tenir la sensació de reviure l'1-O', explica una de les juristes que ha escrit la querella. 'Hem de construir la república des de baix, independentment dels partits i de les entitats, i aquesta és la nostra aportació', afegeix un altre advocat. Els lletrats s'han reunit periòdicament cada divendres per posar en comú la redacció del text i discutir-lo.

Els equips jurídics de l'ANC i d'Òmnium Cultural també l'han revisat i han tingut un paper variable durant el procés d'elaboració, però finalment han donat suport a la iniciativa. Els representants de Querellants per la República han explicat a VilaWeb que la seva actitud ha estat prudent. Malgrat que l'han tolerada, han pressionat per evitar-ne la presentació almenys fins que no es resolguessin les euroordres contra els exiliats, un extrem que comparteixen les defenses. De fet, senten 'certa decepció' amb les entitats perquè en alguns moments han intentat frenar-los i desarticular la querella.

No obstant això, Querellants per la República es reserva l'autonomia de decidir el moment exacte que la presentaran al Tribunal Suprem. Ho farà un procurador habilitat a Madrid, que ja el tenen, i abans esperen reunir com més querellants sigui possible. Expliquen que cal atorgar poders a un notari amb un document que acrediti que la persona era censada per a votar el 21-D, i que ells mateixos enviaran

tota la documentació perquè el notari signi.

El recorregut de la querella

Són conscients que el més probable és que el Suprem l'arxivi o que directament no l'admeti. En aquest cas, a continuació es presentarà al Tribunal Constitucional espanyol. També preveuen que no prosperi. Aleshores, s'obrirà la porta del Tribunal d'Estrasburg. Tot el procediment judicial pot prolongar-se entre dos i tres anys, segons que diuen.

Ara bé, asseguren que la querella no té marxa enrere i que no els importa quants l'acabin signant. Esperen que en siguin com més millor perquè el cost és reduït. Només s'han de pagar els honoraris del notari, perquè l'equip d'advocats de Querellants per la República assumeix els costos derivats, com ara el procurador.

El càstig que demanen contra Llàrena i els tres magistrats

Assenyalen que la negativa de Llàrena i dels tres magistrats

de la sala segona d'alliberar Jordi Sànchez perquè defenesés la investidura al parlament poden comportar-los penes de quatre anys d'inhabilitació, una multa i fins i tot la presó.

I és que la querella invoca l'article 542 del codi penal espanyol, que diu: 'Incorrerà en la pena d'inhabilitació especial per a l'exercici o càrrec públic d'un a quatre anys l'autoritat o el funcionari públic qui, sabent-ho, impedeixi a una persona l'exercici de més drets cívics reconeguts per la constitució i les lleis'.

I també el 446, que recull penes de presó d'un a quatre anys si es tracta d'una sentència o resolució injusta contra un reu en causa criminal per delictes greus o menys greus si la sentència no s'ha executat i entre dos i quatre i una multa si s'ha executat, a més d'una pena d'inhabilitació d'entre deu i vint anys. També preveu més penes de multa i inhabilitació si es tracta d'una sentència injusta per un delictes lleus o per haver dictat sentències o resolucions injustes. ■

Cultura popular Fira modernista a Carcaixent

Festivals Embassa't a Sabadell

Exposicions Expo-Wars a València

VilaWeb { Paper > 9-10/6/2018

**D.E.S.
C.O.N.N.E.C.T.A.**

ARTS ESCÈNIQUES
GASTRONOMIA / LLIBRES / MÚSICA
CULTURA POPULAR
CINEMA / ARTS VISUALS/ MUSEUS
FIRES I MERCATS



L'exposició 'Antoni Tàpies. Una biografia política', a la Fundació Tàpies, mostra el compromís polític de l'artista amb les lluites antifranquistes i la militància política

UNA EXPOSICIÓ S'ENDINSA
EN EL TÀPIES MÉS POLÍTIC



'A la memòria de Salvador Puig Antich', 1974.
FUNDACIÓ ANTONI TÀPIES / GASULL FOTOGRAFIA

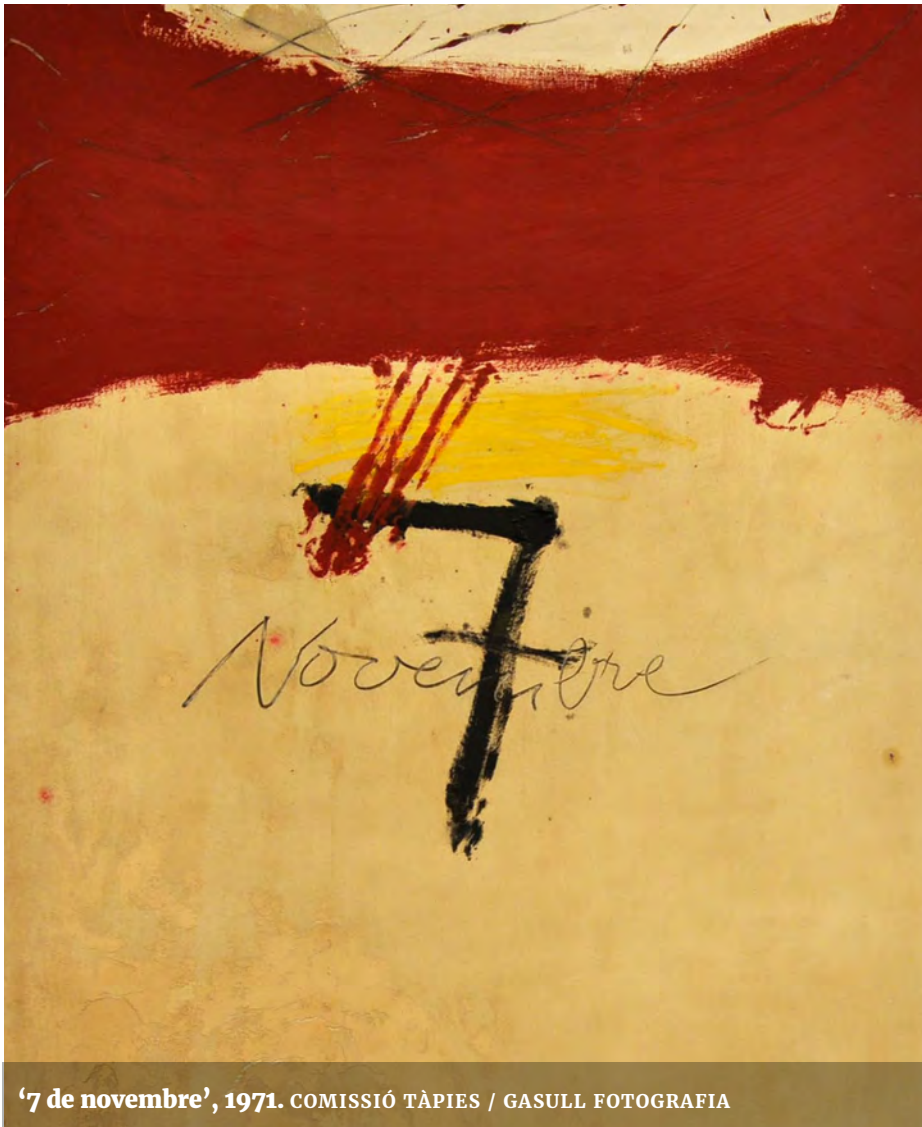
UNA EXPOSICIÓ S'ENDINSA EN EL TÀPIES MÉS POLÍTIC

Museus L'exposició 'Antoni Tàpies. Una biografia política', a la Fundació Tàpies, mostra el compromís polític de l'artista amb les lluites antifranyquistes i la militància política

REDACCIÓ

La Fundació Tàpies acaba d'inaugurar 'Antoni Tàpies. Una biografia política', una exposició que mostra la militància política de l'artista mitjançant les seves obres. Per això, fins al febrer de l'any vinent, aplega una setantena de peces fetes entre 1946 i 1977. Procedents de préstecs de tot Europa, d'institucions, de col·leccionistes privats, de la família de Tàpies i de la fundació, rere aquesta setantena d'obres sempre hi ha una intenció política. Ho explica el comissari Carles Guerra, que també puntualitza que és una militància que preserva l'autonomia de l'obra.

Una de les obres més destacades que es poden veure és la reconstrucció parcial del tríptic que Tàpies va presentar a la Documenta de Kassel de 1964, una de les fires d'art més importants d'aquell moment. També hi ha diverses obres fetes arran de la Caputxinada, la tancada



Una pila de plats fan referència a la Caputxinada, un angle de 90 graus, a la mort de Puig Antic, uns solcs profunds en la pintura, com esgarrapades, a la repressió franquista

'7 de novembre', 1971. COMISSIÓ TÀPIES / GASULL FOTOGRAFIA

d'estudiants del 1966 en què Tàpies va participar activament. Una de les més conegudes és '7 de novembre', una peça que habitualment es penja al Parlament de Catalunya i que evoca la trobada de les forces antifranquistes a l'església de Sant Agustí amb la voluntat de posar fi a la dictadura.

A la mostra, també s'hi pot veure 'Composició amb números', en record a la mort de l'anarquista Oriol Solé Su-granyes en mans de la Guàrdia Civil, i 'A la memòria de Salvador Puig Antich', una obra feta mentre l'executaven. També hi ha 'Homenatge a Federico García Lorca', una obra que l'any 1952 no va poder anar als Estats Units perquè les autoritats franquistes, molestes amb el títol, la van vetar.

El comissari de l'exposició explica que 'Antoni Tàpies. Una biografia política' reconstrueix les paradoxes que va viure un artista modern sota la dictadura franquista. La ràpida internacionalització de Tàpies a partir del començament de la dècada dels cinquanta va afegir una complexitat notable al treball. Per això, segons Guerra, l'obra exposada emergeix d'una doble censura de la qual Tàpies va ser víctima aquells anys: 'Per un costat, la manca de llibertats de la dictadura, i per un altre, la censura respecte als continguts literaris o explícits que imposa l'art modern.' Però Tàpies va saber superar aquella doble censura i en va sortir una obra que és capaç de viatjar internacionalment i alhora ser

receptacle dels desitjos de llibertat de molta gent, explica Guerra.

A més, segons el comissari, l'actualitat de la mostra fa que mantingui la capacitat d'interpel·lar el visitant. També posa l'espectador en el repte de veure en la disfuncionalitat de la pintura una manera de fer política tan efectiva com la que podia haver fet l'artista amb la creació de cartells. Perquè si Antoni Tàpies va fer diversos cartells de contingut explícitament polític que no es poden veure a l'exposició, en el seu art la reivindicació sempre és més velada i conceptual: una pila de plats fan referència a la Caputxinada, un angle de 90 graus, a la mort de Puig Antic, uns solcs profunds en la pintura, com esgarrapades, a la repressió franquista. ■



El cartell ha estat elaborat a partir de les votacions que el públic va fer durant el festival de l'any passat. CEDIDA

L'EMBASSA'T FA DEU ANYS AMB UN CARTELL DE LUXE: MISHIMA, MAZONI, LA IAIA I MOLTS MÉS

Festivals El festival es torna a fer a la Bassa de Sant Oleguer, l'emplaçament original

REDACCIÓ

Aquest cap de setmana es fa a Sabadell l'Embassa't, el Festival Independent del Vallès. El certamen, que enguany arriba als deu anys, presenta un cartell de luxe encapçalat per Mishima, Mazoni, la Iaia i el Petit de ca l'Eril. Un cartell que ha estat elaborat a partir de les votacions que el públic va fer durant el festival de l'any passat, quan els van demanar que escollissin els millors representants dels deu anys de vida del festival. El resultat és una tria que opta més que mai per la

música de qualitat feta en català. A més, l'Embassa't torna al seu emplaçament original: la Bassa de Sant Oleguer, que dona nom al festival i és o es va fer els primers quatre anys.

Així, divendres, es podrà veure Mishima, Mazoni i Pau Vallvé acompanyats d'Anímic, The Unfinished Sympathy i VEMO, el nou projecte d'Arnau Vallvé i Martí Maymó, components del grup Manel. Completen el cartell del primer dia del festival els anglesos Zola Blood, que actuen per primera vegada al país. Pel que fa a la secció electrònica, es podrà sentir TUTU, Jmii i Begun. Dissabte al vespre serà el torn de la Iaia, el Petit

de ca l'Eril, Núria Graham i Maria Arnal i Marcel Bagés. També es podrà gaudir de Mujeres, El Último Vecino, Muévelo Reina i Maadraasso. La música electrònica anirà a càrrec dels discjòqueis Hearbirds, Pau Roca, Lucient i Sau Poler.

L'Embassa't és un festival obert a tothom, i per això ja fa sis anys que es va crear el Petit Embassa't, la secció del festival dedicada als infants. Es farà dissabte a la tarda i arrencarà amb jocs originals, espectacles i tallers. Tot plegat, acompanyat de la millor banda sonora possible: hi haurà l'animador Rah-mon Roma i el pallasso Guillem Albà, que oferirà un espectacle amb el grup La Marabunta.

L'ESPLENDOR DE LA TARONJA, A LA FIRA CARCAIXENT MODERNISTA

Història La vila rememora el seu passat amb recreacions històriques, jornades de portes obertes i visites guiades



S'ha iniciat un camí de tematització històrica centrat en el vessant social. F.M.C.

REDACCIÓ

Entre tots els pobles del País Valencià, Carcaixent es destaca per un imponent llegat modernista que es va forjar al segle XIX durant l'època de puixança de la taronja. Cada any, de les hortes de la vila en sortien tones de taronges que es venien per tot Europa. Això va generar una riquesa econòmica que encara avui dia es pot veure en residències particulars i espais públics, però també a l'horta i als magatzems de taronges.

Per difondre tot aquest llegat, ja fa un parell d'anys que es fa la fira Carcaixent Modernista, que durant tres dies permet de fer un viatge al passat més esplendorós de la vila. L'eix central és el patrimoni arquitectònic però l'oferta es completa amb espectacles, gastronomia, teatre i moltes altres iniciatives. Així el programa de la fira d'enguany comprèn 11 actuacions, 19 edificis i espais oberts, 12 recreacions i rutes, 8 tallers i exhibicions, sumades a les 107 accions comercials.

Un dels canvis fonamentals d'enguany és que s'ha iniciat un camí de tematització històrica centrat en el vessant social. Així algunes de les recreacions de la fira parlaran sobre la conquesta de nous drets per a treballadors i dones. Un dels actes més representatius d'aquesta temàtica serà la recreació d'una assemblea i una manifestació exigint unes condicions de treball dignes.

Com a novetats, hi ha una nova ruta al barri obrer de les Barraques, on es podrà aprendre com era la vida de la classe treballadora i alguns oficis ja perduts. Una altra novetat important és l'augment de petits espais teatralitzats, com ara a la zona dels horts, a les cases modernistes o al carrer mateix, que facilitaran que el públic es transporti a l'any 1900.

L'autèntica joia de la vila és el Magatzem de la Ribera, un gran edifici destinat a la producció i emmagatzematge de taronges que, a més, és un dels grans exponents de l'arquitectura modernista al País Valencià. Conegut popularment com la 'catedral de la taronja', en ocasió de la fira el magatzem recuperarà el tràfec de fa cent anys amb una recreació històrica. 



Una de les tapes del festival. G.L.L.T.

TAPES, LLEGENDES I CERVESES A GIRONA

Fires La ciutat estrena una ruta que combina gastronomia i cultura popular

REDACCIÓ

Descobrir les llegendes de Girona mentre es degusten tapes acompanyades de cervesa. Aquesta és la nova iniciativa de l'Associació d'Hostaleria, Turisme i Restauració de Girona i Estrella Damm: la ruta gastronòmica 'Girona Llegendes & Tapes'. Es farà fins el 17 de juny i hi participen vint-i-un establiments del centre de la ciutat. La proposta fixa un itinerari en un mapa a través dels bars

i restaurants i, alhora, marca deu punts d'interès patrimonial.

Sobre aquests punts hi ha cinc llegendes i cinc curiositats anecdòtiques referides a indrets diversos de la ciutat. En l'apartat de llegendes s'explica la del vampir de la Rambla, la de les mosques de Sant Narcís i, evidentment, es descriu el ritual convenient de l'escultura de la lleona: cal fer-li un petó al cul si es vol tornar a la ciutat. Pel que fa a les anècdotes, conviden a esbrinar quant va costar construir el Pont de Ferro o descobrir a quin lloc

de la Rambla hi ha pintat un plànol de París.

Pel que fa a l'oferta gastronòmica, hi ha tapes d'estils molt variats que es mariden amb cervesa per 2,50 euros. S'hi podrà tastar una torrada de crois-sant amb mantega, anxova i barreja de brots verds; batut de foie fresc d'ànec, salsa cremosa de baobab, tamarinde i iuca lacada amb mel i whisky; beines de soia natural saltades amb oli de sèsam i acompanyades de salsa kimchi coreana picant o tapa de carn de vedella amb adob argentí. 

VALÈNCIA ACULL EXPO-WARS, UNA FIRA PER ALS AFECCIONATS A 'LA GUERRA DE LES GALÀXIES'

Exposicions Són cinc-cents metres quadrats plens de peces úniques de la saga

REDACCIÓ

A la sisena planta de l'Espai Rambleta de València es podrà veure aquest mes la fira Expo-Wars, que durà la màgia de *La guerra de les galàxies* als seus afeccionats. Inclou prop de cent peces úniques, de mida real i provinents de col·leccions particulars d'arreu de l'estat espanyol, dels personatges d'aquesta saga que va idear ara fa quaranta anys el director George Lucas.

L'atractiu principal és fer-se fotografies amb reproduccions fidedignes de Darth Vader de dos metres, de C3PO, d'R2D2, de Han Solo congelat i més, com també amb alguns dels elements més famosos dels films, com ara el Falcó Mil·lenari o armes diverses. Conviden els visitants a escollir bàndol: República o Imperi, tot plegat envoltat de cançons, conferències i les escenes més conegudes.

D'aquesta manera, entre figures, busts i més productes, caminen els seguidors més entusiastes. Per als més petits, que tot just ara comencen a familiaritzar-se amb Yoda i Skywalker, també hi ha activitats. Molts aprofiten la jornada per tornar-se a vestir dels seus ídols i des-embeinar les espases làser i n'hi ha que adquireixen les darreres novetats: de pòsters fins a figures, passant pels films i tota mena d'estris relacionats.

Star Wars és una de les sagues més importants de la història del cinema. Se'n va estrenar el primer film l'any 1977 i fins al 1983 se'n van poder veure tres.



Una de les imatges més identificatives de 'La guerra de les galàxies' és el casc dels soldats imperials. CEDIDA

Una vintena d'anys més tard, del 1999 fins al 2005, van arribar les tres històries prèvies. La darrera trilogia, finalment, va començar-se a projectar el 2015, quan feia tres anys que Disney havia comprat la companyia Lucasfilm. Això ha significat un augment de producció i distribució de títols relacionats, entre els quals el darrer: *Han Solo: una història de la Guerra de les galàxies*.

Tot plegat ha popularitzat aquesta saga en diverses generacions, i per això aquesta mena d'esdeveniments creixen i incorporen públics ben variats.

Expo-Wars obrirà de dilluns a diumenge de 10.00 a 14.00 i de 16.00 a 20.30. La fira és a la Cambra, en una superfície de cinc-cents metres quadrats, i l'entrada val vuit euros.



El T-Rex és l'estrella de les sagues de dinosaures 'Jurassic Park' i 'Jurassic World'. U.S.

BAYONA TORNA A LA PANTALLA GRAN AMB 'JURASSIC WORLD: EL REGNE CAIGUT' DOBLADA AL CATALÀ

L'aclamat director català Juan Antonio Bayona estrena aquest cap de setmana *Jurassic World: el regne caigut* doblada al català. Es tracta de la darrera entrega d'una de les sagues més icòniques del cinema. El director de films com ara *El orfanato*, *Lo imposible* i *Un monstre em ve a veure* explica que en el film hi ha l'empremta de films anteriors però que també hi és present la seva petjada personal. 'Donarem al públic el que vol però no el que espera, aquest és el repte', assegura.

Jurassic World: el regne caigut *Jurassic World: The Fallen Kingdom*

Direcció: Juan Antonio Bayona. Intèrprets: Bryce Dallas Howard, Geraldine Chaplin, Daniella Pineda; Chris Pratt, Jeff Goldblum, Ted Levine. Gènere: Ciència ficció.

Illa Nublar ha estat abandonada i els dinosaures sobreviuen com poden a la jungla. Quan el volcà de l'illa entra en erupció, Owen i Claire posen en marxa un pla per protegir els dinosaures de l'extinció. Però quan arriben a l'illa descobreixen una conspiració que podria convertir el planeta en un lloc immensament perillós.



In Zeiten des abnehmenden Lichts

En tiempos de luz menguante

Direcció: Matti Geschonneck. Intèrprets: Angela Winkler, Evgenia Dodina, Hildegard Schmahl; Bruno Ganz, Alexander Fehling, Sylvester Groth. Gènere: Comèdia.

República Democràtica d'Alemanya, 1989. Wilhelm és un alt càrrec del Partit Comunista a la República Democràtica Alemanya que celebra 90 anys rodejat de la família, veïns i antics companys del partit. Tothom li fa regals com si res anés malament, però és la tardor de 1989 i tot està canviant.



La douleur

Marguerite Duras. París 1944

Direcció: Emmanuel Finkiel. Intèrprets: Mélanie Thierry, Emmanuel Bourdieu, Anne-Lise Heimburger; Benoît Magimel, Benjamin Biolay, Grégoire Leprince-Ringuet. Gènere: Drama.

En trobar dos vells quaderns en una caixa oblidada, Marguerite Duras recorda el seu passat, que la porta a la França ocupada pels nazis l'any 1944. Jove i brillant escriptora, va participar en la Resistència juntament amb el seu marit Robert Antelme. Ell va ser deportat per la Gestapo i la protagonista s'embarca en una lluita desesperada fins al final de la guerra.



Normandie Nue

Normandia al desnudo

Direcció: Philippe Le Guay. Intèrprets: Julie-Anne Roth, Pili Groyne, Daphné Dumons; François Cluzet, François-Xavier Demaison, Toby Jones. Gènere: Comèdia.

Els ramaders de Mêle-sur-Sarthe, un petit poble de Normandia, s'han vist afectats per la crisi agrícola. El seu batlle, Georges Balbuzard, busca desesperadament la manera de salvar el poble. Per casualitat Blake Newman, un famós fotògraf especialitzat en nus en massa, passa per la zona i Balbuzard veu l'oportunitat de cridar l'atenció.





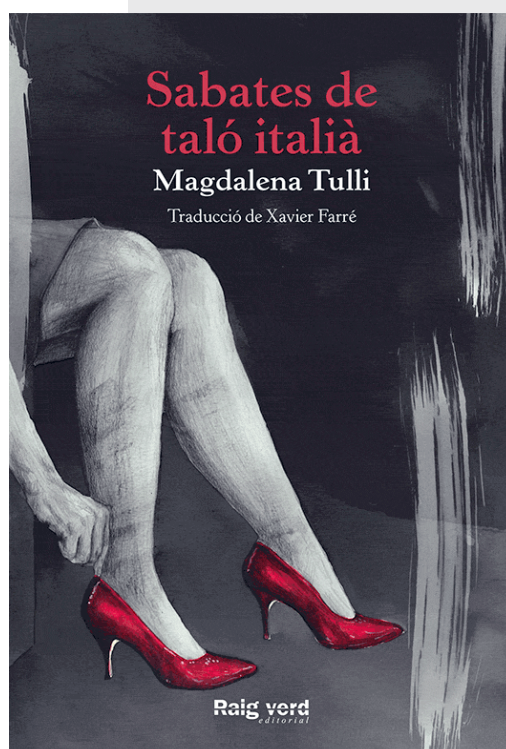
El llibre interpel·la el lector a diferents nivells i el posa contra les cordes en més d'una ocasió

Laura Huerga

MAGDALENA TULLI I LES CONFESSIONS INEVITABLES DE LA MARE

L'editorial Raig Verd ens ofereix un fragment de la novel·la d'aquesta autora, 'Sabates de taló italià', que acaba d'arribar a les llibreries · Ens en parla l'editora, Laura Huerga

COBERTA DE 'SABTES
DE TALÓ ITALIÀ'
DE L'EDITORIAL RAIG VERD



REDACCIÓ

Aquesta setmana ha arribat a les llibreries la novel·la de l'escriptora polonesa Magdalena Tulli, *Sabates de taló italià*, publicada per Raig Verd. Una història íntima i commovedora, basada en elements autobiogràfics, que va guanyar el premi Gdynia i el premi Gryfice. Tulli és una de les escriptores europees de més prestigi de la literatura actual. El 2013 va guanyar el premi Julian Tuwim a la seva trajectòria. Raig Verd també ha publicat de la mateixa autora *El defecte*. L'escriptora passarà per Barcelona el 25 i 26 de juny.

Explica l'editora de Raig Verd, Laura Huerga:

«*Sabates de taló italià* és una de les últimes obres de Magdalena Tulli, guanyadora de diversos premis i catalitzadora del premi a la Trajectòria a l'autora. El llibre tracta temes com la memòria, el *bullying*, la infància, l'alzheimer, mitjançant la relació d'una dona amb la seva mare. En les seves converses, la filla descobrirà els secrets que la seva mare ja no pot guardar a causa de la malaltia. El llibre no només es queda en l'intimisme que aquests temes podrien suscitar, interpel·la el lector a diferents nivells i el posa contra les cordes en més d'una ocasió.

Aquest llibre sembla que no té res a veure amb *El defecte* (Raig Verd, 2015), perquè *El defecte* és metafòric, gairebé com una fàula, i *Sabates de taló italià* és un llibre amb personatges que pràcticament pots tocar i sentir parlar. Però si bé en el gènere tots dos són molt diferents, en el fons tots dos són llibres crus, valents, inquisitius i que t'obliguen a no mirar cap a una altra banda.

Sabates de taló italià et regala, amb els ulls d'una nena, els carrers de Varsòvia i d'Itàlia dels anys seixanta, amb la injustícia d'unes decisions polítiques que, a la postguerra, són difícils de comprendre. Crec que l'autora ens fa entenedors i propers temes poc habituals a la literatura, excel·lent en l'estil, la forma i les paraules. Amb la traducció de Xavier Farré el resultat és una obra magnífica d'una autora imprescindible.»

POP AMB PATATES I ALLIOLI

Un plat típic dels pescadors de Badalona
tret del receptari de Neus Cuscó



Ingredients

(per a 4 persones)

- 1 pop d'1'5 kg
- 2 kg de patates noves
- 1 fulla de llorer
- aigua

Per a l'allioli:

- 1 rovell d'ou
- 2 grans d'all
- oli d'oliva i sal

NEUS CUSCÓ

Tindrem el pop al congelador 48 hores com a mínim i el traurem la vigília de fer el plat.

Posem el pop ben net i sencer en una cassola amb aigua freda i sense sal, amb una fulleta de llorer, i el fem bullir. Si és tendre, s'haurà de bullir al voltant d'una hora i un quart. Però fa de mal dir. Punxem el pop per saber si és cuit.

Un quart d'hora abans que sigui cuit, aboquem les patates pelades i a trossos a la cassola.

Una vegada cuit, traiem l'aigua de la cassola (en reservem una mica a banda) i mantenim el pop amb patates a dins. Tallem el pop amb unes tisores a trossos.

Fem l'allioli. El deixatem amb l'aigua que hem guardat del bullit i el tirem per sobre el pop i les patates. Sacsegem l'olla perquè quedi ben repartit i ja podrem portar la cassola a taula i servir.



Quim Torra i Pedro Sánchez
es truquen i s'emplacen a
trobar-se per primera vegada



El govern espanyol confirma la
fi de la intervenció econòmica
de la Generalitat vinculada al 155



Ana Barceló, nova consellera de
Sanitat, diu que deixarà la pell
per la salut pública universal



Van den Eynde: 'Ara els presos poden tenir la sensació que són
espiats constantment'



María José Lecha: 'El govern de Colau s'ha agenollat davant
els "lobbies"'